

REALITATEA

(SAU LUCRURILE ASA CUM LE VEDEM CU OCHII)

ILUSTRATA

ANUL I. No. 12.

CLUJ, DUMINICĂ 24 APRILIE 1927

Editor și Redactor: J. B. Sima Redacția și Administrația: Cluj, Str. Regina Maria 36.

Minunile Naturei: Cascada Niagara

BCU Cluj / Central University Library Cluj

REALITATEA
FOAIE SĂPTĂMÂNALĂ ILUSTRATĂ

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Cluj, strada Regina Maria Nr. 36.

PREȚUL ABONAMENTULUI
Pe un an întreg . . . . . Lei 250
Pe o jumătate de an . . . . . „ 130
Pe trei luni . . . . . „ 70

PENTRU STRAINATATE
Pentru America \$2
Iugoslavia și Cehoslovacia . Lei 300

Editor și Redactor: J. B. Sima

DUMINICĂ, 24 APRILIE 1927

Gânduri de Paști

Se apropie două mii de ani de când omenirea sărbătorește la o dată fixă patimile și suferințele supraomenești a divinului ISUS. De aproape două mii de ani învățăturile sfinte, pecetluite cu jertfa vieții sale, și-au croit un drum din ce în ce mai larg în omenirea dornică de ideal.

Dar modestia și simplitatea celui care umbla desculț și cu capul gol predicând adevărul și dreptatea, au îmbrăcat cu trecerea anilor, forme tot mai fastuoase, iar pervertirea sufletului omenesc a știut să modeleze, să șlefuiască și să denaturze învățăturile celui mort pe cruce, potrivindu-l pe măsura și trebuința păcătoșeniei pământești.

Aurul pe care divinul Christos l'a disprețuit a ajuns podoaba cea mai de preț în toate bisericile, de orice rit, ridicate pentru proslăvirea lui. Scumpetea vestimentelor sacerdotale, de cari el niciodată n'a pomenit, a reușit să ascundă, să copleșească, să innăbușe, sfințenia învățăturilor dumnezeiești. Zadarnic cercetăm morala înălțătoare, care trebuie să se desprindă din învățăturile lui, căci ea s'a chircit până aproape de dispariție, și acoperită cu strălucirea unei sacerdotale formalități rămâne tainuică unșeva, departe, sub puhoiul dogmeilor și-a contradicțiilor unni formalism sterp și uscat.

O săptămână întreagă clopotele cu dangătul lor trist trebuiau să ne amintească suferințele celui care a fost scuiat, bătut, incununit cu spini și răstignit, pentru că a avut cutezanța de a grăi adevărul și temeritatea de a se pune în drumul stăpânilor vremelnici. Și o săptămână întreagă s'au oficiat servicii divine, după feluritele rituri, din care drept credincioșii n'an înțeles aproape nimic, căci simbolizarea lor a rămas pentru majoritate tot o taină, deși de mii de ani se practică această meticuloasă formalitate.

În satele luminate de tradiționalele focuri, creștinii gătiți de sărbătoare cu făcliile în mâni, se duc smeriți să asculte cântarea prelungită și nazală, din care înțeleg lămurit numai: Christos a înviat din morți, cu moartea pre moarte călcând și celor din morminte viață dându-le. Iși sfințesc pasca și ouăle roșii și se întorc la casele lor cu o mie opt sute de ani în urmă.

În orașele cosmopolite, oficialitatea, în virtutea unei tradiții bătrâne, ia parte la serviciul divin și îndeplinește această formalitate cu răceala și indiferența cu care ar dresa un proces verbal de contravenție. Credința este bună pentru cei mărunți, iar morala creștină este diametral opusă cu frământările pătimașe pentru înțaietate și îmbogățire, cari stăpânesc necondiționat pe cei ce dețin conducerea popoarelor.

An trecut aproape două mii de ani de când creștinismul a dăruit statulele zeilor păgâni, fluturând înaintea omenirii înfringurate de ideal, o morală înălțătoare și divină, care, până astăzi, a rămas tot departe și irealizabilă.

Dar patimile omenesti, frământările vechiului păgânism, ura și pornirile rele au rămas aceleași.

Și totuși naivitatea idealistilor îi face să mai nădăjduiască într-o îndreptare care va să vie.

Vlad. Nicoară.

Dacă Isus s'ar pogori iarăși pe pământ..

O revistă religioasă din străinătate a pus mai anii trecuți întrebarea de mai jos: ce s'ar întâmpla dacă Isus s'ar pogori iar pe pământ, nu ca Judecător, ci tot ca Invățător, așa cum s'a pogorit acum 1927 de ani.

Răspunsurile au fost diferite. Dacă Isus s'ar pogori iarăși în lume — an răspuns unii — deodată s'ar topi toată necredința celor necredincioși. Toată lumea l'ar primi pe Domnul și s'ar începe o viață nouă pe pământ. S'an aflat însă și alții cari au fost de altă părere. Dacă Isus s'ar pogori iarăși pe pământ — au zis aceștia — noi credem că s'ar repeta tot cam aceeași istorie de acum 1927 de ani. Înainte de toate, lumea n'ar crede că cel venit este Isus Hristos. A doua zi după venirea Domnului, ziarle ar scrie că s'a ivit un „inșelător“ ce se dă pe sine și de Isus Hristos. N'ar crede lumea nici în minunile Domnului. Ar zice că-s vrăjitorii făcute de un „vrăjitor“, iar învățății și-ar tremura ochelarii pe nas să „dovedească“ că-s „inșelăcinni“. În fața Domnului, lumea ar sta și azi — ca odinioară — împărțită în două tabere. De o parte, tabăra celor mulți, mulți, cari și-ar vedea mai departe de afaceri, daveri, chefuri și dansuri. Numai o ceată mică de oameni ar umbla și azi — ca odinioară — după Domnul din sat în sat, din oraș în oraș hrănindu-și sufletul cu „cuvintele vieții.“

Dar lucrul nu s'ar opri numai aici. Văzând lumea plină de atâta nedreptate, minciună, fățarie și inșelăciune, Domnul adevărului ar începe iar cu predica „vaiurilor“: vai vouă fariseilor și cărturarilor că curățiți blidele pe dinafară... puneți pe cameri sarcini grele de purtat, iar voi nici măcar cu un deget nu vă atingeți de ele“ (Luca 11, 39, 46)... vai și vouă oamenilor cari vă numiți creștini, dar cu faptele voastre batjocoriți numele Meu și suferințele Mele...

Dar o astfel de predică ar pune îndată în picioare toate direcțiile. Ar răsună în toate părțile telefoanele că s'a ivit un om ce „tulbură poporul.“ (Luca 23, 5) Domnul ar fi imediat arestat ca un „tulburător de popor“ și ar încăpea pe mâna poliției și tribunalelor...

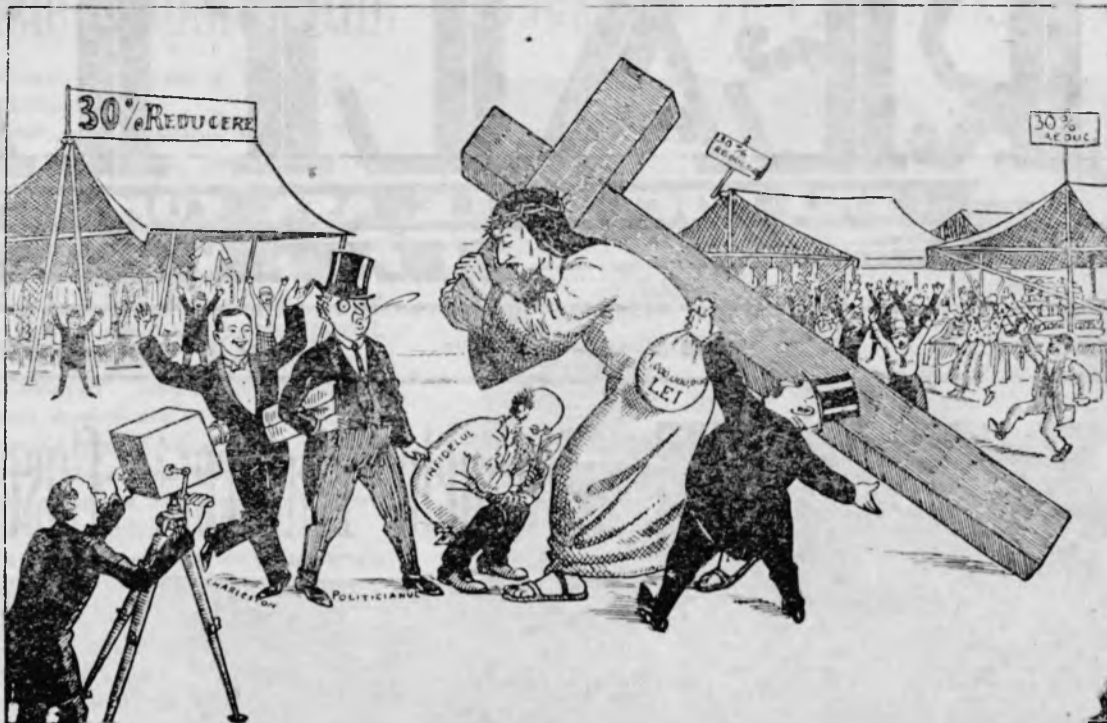
(—„Lumina Satelor“)

CHRISTOS A INVIAT!

Redacția „Realității“, urează tuturor abonaților și cititorilor săi, sărbători fericite.

Christos în mijlocul alor săi

Venind la ai Săi, ai Săi îl răstignesc

Din cele 16 sute milioane de vițuitori ai pământului, circa 530 milioane susțin că sunt creștini. Majoritatea acestor milioane de creștini se găsesc mai ales în Europa și America de Nord,—două continente învechite în șărlătării, viclesuguri și tâlhării.

O parte a acestor milioane de creștini au sărbătorit Suferințele Mântuitorului, crucea grea pe care trecută, iar o altă parte le sărbătorește Dumineca aceasta.

Mulți dintre aceștia poate vor lacrima auzind recitându-li-se în cursul acestor sărbători, suferințele Mântuitorului, Crucea grea pe care a trebuit s'o ducă, batjocurile pe cari le-a îndurat, și mulți chiar se vor revolta în sufletele lor împotriva acelor care au avut obrăznicia să-l scuipe în față pe cel mai nevinovat Om de pe pământ; se vor indigna poate împotriva unei stăpâniri care n'a putut să apere viața unui nevinovat de furia unei bande de asasini.

Și cu toate astea, imediat după sărbători, mulți oameni pe care îi vedeai cu lacrimi în ochi față de suferințele lui Isus, sub formă de procurori, judecători, șefi de siguranță, prefecti, polițai, miniștri, perceptori, secretari, jandarmi, bancheri, comercianți, etc. etc. vor iscăli MIL de CRUCI GRELE pe seama semenilor lor, fără să le dea o singură lacrimă pe obrazi.

Politișianul de azi scuipe pe Hristos în față—principiile și învățăturile Sale—mai urât decum l'au scuiat asasinii lui Isus pe acesta, fiindcă îl scuipe în mod inteligent și conștiincios.

Omul cu sacul de bani își bate joc de Hristos după cum și-au bătut joc aceia cari i-au acoperit fața ca să-l pălmuiască.

În domeniul economic dările și birurile impuse de către guverne—și mai ales felul hain în care le încasează—sunt o cruce de pătimiri tot atât de grele cum au fost a lui Christos pe drumul Golgotei.

În domeniul social și creștinesc, mulți dintre aceia cari varsă lacrimi de crocodil lângă mormântul de suferințe al lui Christos, au în beciurile lor oameni cari n'au altă vină decât aceea de a fi făcut întocmai ceea ce poruncise Domnul să se facă.

Dacă Isus ar veni astăzi la ai Săi, la creștini, aceștia nu l'ar trata mai bine de cum l'au tratat jidovii atunci. El ar avea să-și mai ducă odată crucea pe Golgota.

Dorim cititorilor acestei foi „o înțelegere“ mai bună a celui pe care pretind să-l simpatizeze și urmează.

RUGĂCIUNE

Apostol blând, mareț și sfânt,
Născut în lipsă și durere,
Un scut făcut-ai din cuvânt,
Din lacrimi multe, mângâiere,
Că doar nici tu n'ai fost ferit
De sărăcie și-umilință;
Iar nedreptatea de-ai urât,
Ai fost ucis, drept biruință.

Pe mincinoși i-ai biciuit
Cu arzătoarea ta vorbire,
Pe farisei i-ai țintuit,
Celor săraci purtai iubire,
Pe prunci cu drag îi mângâiai
Intrevăzând în ei scăpare
Și'n drumul tău de mult duceai
O moarte grea, ca răsbunare.

Dar, după cum pe când trăiai
Unul de-ai tăi te-a vândut morții
Scriind pe treizeci de arginți
O infamie 'n cartea sorței,
Și astăzi, tot aleșii tăi,
Din legea ta sfântă și bună,
Dată pe mâna celor răi,
Făcut-au groaznică minciună.

Cu inima plină de-amar,
Și cu privirea 'nlăcrimată
Noi, cei umili, așteptăm iar
Să ni te mai arăți odată.
O! vino iarăși între noi
Mareț apostol al dreptății,
Ca să ne vezi flămânzi și goi
Gemând în chinul nedreptății!

Dar nu veni, apostol sfânt,
Cu duhul moale al blândeții,
Căci azi, pe vechiul tău pământ,
În prima raz' a dimineții,
Când te-or vedea aleșii tăi
Că iarăși ți-ai venit în fire,
Cum sunt nevrednici și atei
Te-or osândi la răstignire.

Și dacă poți să ne vii iar,
În trăsnetul să-l iai ca armă,
Cumplitul fulger fie-ți far
Și'n drumul tău arde și darmă;
Și când cei răi s'or mistui
În focul sfânt al biruinței,
Atuncea poate vor gândi,
Că le-a sosit ora căinței.

O! vino iarăși între noi
Mareț apostol al dreptății,
Ca să ne vezi flămânzi și goi
Gemând în chinul nedreptății!

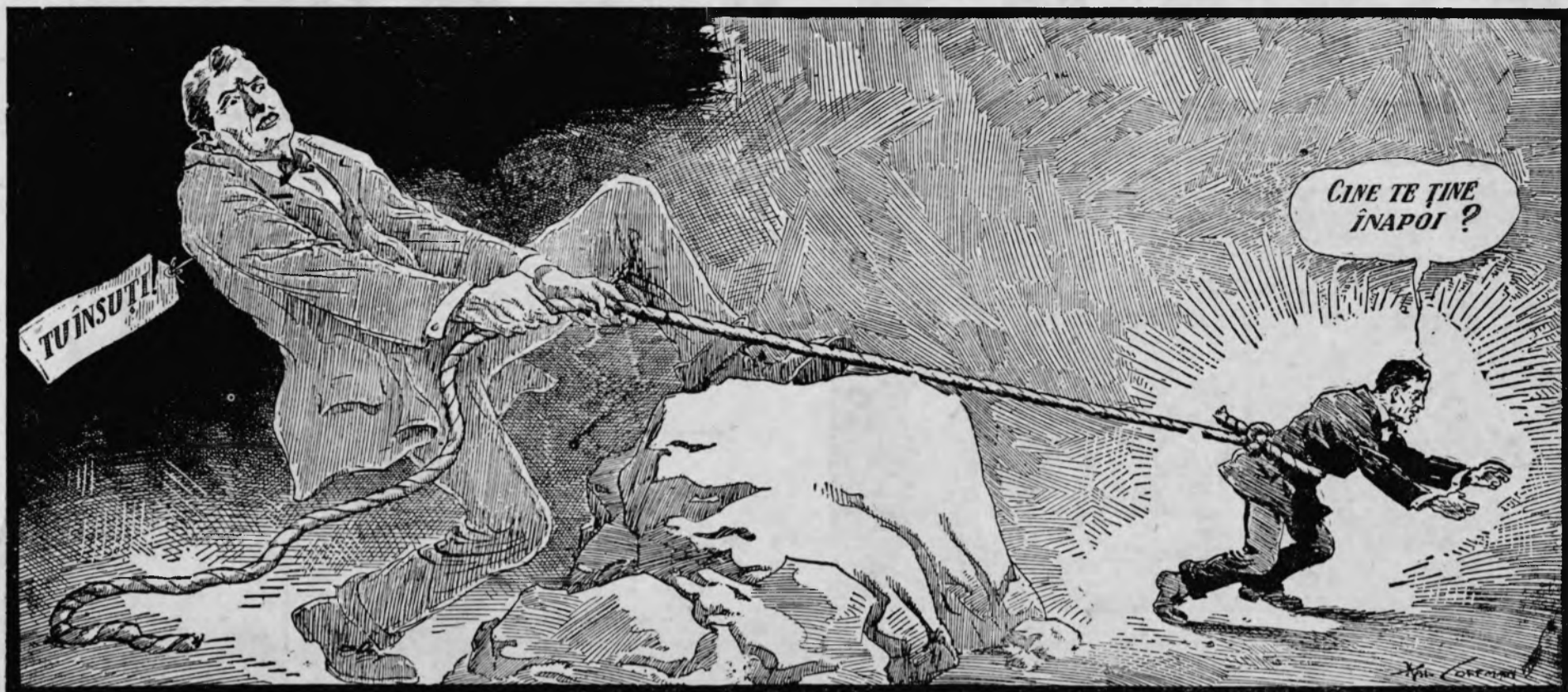
G. I. Nistor

La stânga stă Christos și invită pe oameni să părăsească calea egoismului, cari însă nu-l iau în seamă, și continuă a se urca către „vișelul de aur“. După un scurt popas la altarul zeului mort, cad peste cap și Moartea îi mătură ca pe un gunoi de dispreț în prăpastia uitării.

FIECARE E DUȘMANUL SĂU

U SUNTEM decât ceea ce facem noi înșine din noi. „Cu cât ne înălțăm mai sus — spune un proverb american — cu atât vedem mai departe.”

Cineva a spus, și cu multă dreptate, că nu suntem decât pe jumătate în ochii altora, ceea ce credem noi înșine, despre noi.

Amândouă aceste ziceri înțelepte sunt adevărate, într-un atât într-un cât știm să ne folosim de dănele, în înțelesul lor adevărat și **MODEST**.

Un om care e veșnic pesimist, care toate le vede în rău, este ca omul din ilustrația de mai sus, care se leagă singur, și singur se ține înapoi dela orice succes și înaintare în viață.

Omul pesimist cu nasul veșnic în pământ, n'are nici soare, nici vreme bună. De sigur, unul ca acesta gândește foarte puțin despre **SINE**, și încă și mai puțin despre alții. La rândul lor, alții gândesc și mai puțin despre dânsul. El nu e niciodată în stare să se ridice deasupra mușonului lui întunecat, și astfel privirea sa este foarte mărginită.

Învățătura ce-o putem trage din aceste cuvinte este ca să ne **RIDICĂM** peste mușonul pesimizmului nostru și să privim totdeauna viitorul cu încredere și plin de **SUCCEȘ**, pentru aceia cari **ȘTIU** cum să-l **OBTINĂ**.

Nu avem cu toții aceeași șansă de reușită, aceeași posibilitate în viață; cine își închipuie aceasta este naiv și pornește dela un punct greșit.

O deosebire mare, care desparte pe oameni în mai multe tabere este **EDUCAȚIA**; altă linie despărțitoare, nu mai puțin însemnată, este **EREDITATEA**, adică influența strămoșilor de ambele părți, care ne-au influențat linia descendentă de-alungul veacurilor. O altă influență, care joacă un mare rol, atât în viața zilnică imediată cât și în ce privește perspectiva viitorului nostru sunt împrejurările sau mediul în care ne găsim și în care trăim.

Să luăm ca pildă, un primitiv din regiunea Congo-ului sau un eschimos din regiunea arctică. Dă-i orice educație vrei, așază-l în orice mediu favorabil și chiar stând cinci generațiuni sub aceste influențe binefăcătoare, ele nu pot produce efectul pe care aceleași influențe le-ar produce asupra unui european. Pentru atingerea acestui scop e nevoie de amestecarea sângelui sau raselor.

Cel mai mare vrăjmaș al nostru suntem noi înșine. „Inima fiecăruia își cunoaște amarul.”

Această pagină va fi citită în trecut și aruncată la coș de către aceia care au poate mai multă nevoie de ea, adevărat de învățătura cuprinsă într'însa.

Va fi studiată cu atențiune de acei cari au mai puțină nevoie de învățătura ei. Omul care este mulțumit cu sine este omul cel mai prost, fiindcă nu cercetează nimic.

Înțeleptul ascultă șapte nebuni și din nebunia lor își alcătuește înțelepciunea sa.

Ori cât am încerca, și chiar cu reușită, să ne ascundem greșelile și slăbiciunile față de alții nu o putem face asta față de noi înșine. Numai naivii nu-și dau seama nici de greșelile și nici de puterile lor. Om cuminte este acela care știe care îi sunt greutățile, și știe cum să se pregătească spre a le învinge.

Slăbiciunile omenirii sunt de multe feluri. Și ca să nu facem multă teorie, ne permitem să aducem un singur caz care atinge aproape pe fiecare dintre noi. Cazul este că milioane de oameni își greșesc drumul în viață și se prăpădesc numai fiind că nu se pot hotărî să se scoale din pat dis de Dimineață.

Recunoaștem că aceasta slăbiciune poate să fie cauzată și de o sănătate care lasă mult de dorit. Făcând excepție în cazurile neputinței fizice, **LENEA** nu are nici o scuză, **ABSOLUT NICI UNA**.

Sporirea puterilor noastre de muncă atarnă de puterea noastră de voință și de spirit. Unul dintre cei mai mari dușmani ai omenirii a fost și este încă **LENEA**, neplăcerea de lucru. Lenea nu poate fi biruită decât prin o hotărâre energică a voinței de a atinge o anumită culme în viață, un anumit ideal.

Cine n'are **CULME**, nu-și poate fărăi nici **VOINȚA** și toată viața sa nu este decât un joc al **INTÂMPLĂREI**. Este ca luntrea fără lopeți mânăta de valuri încoace și încolo.

Cine nu **MUNCEȘTE** nu are dreptul la nimic în viață; până și vața este un lux nemeritat pentru dânsul. **MINTEA**, capacitatea facultății noastre de a cugeta, de a cugeta inteligent, de a împreuna, construi, crea și produce sunt agenți vii care trebuiesc puși la lucru.

Închipuie-ți câțiva servitori pe care i-ai avea la îndemână și pe care în loc să-i întrebuințezi ai încerca să-i adormi să-i moleșești și să-i distrugi. Lumea ți-ar spune că ești prost. Tot așa spune lumea și omului care având facultățile mintale

întregi, capacitatea de gândire, de creare, și de dezvoltare, încearcă să le adoarme și să nu se folosească de dănele.

Adesea auzim pe unii spunând: „Ori cum ași încerca, ori cum m'ași strădui, nu ajung la nici un rezultat.”

Unii care se găsesc în această stare sunt ca căprioara legată cu sfoară într-o colibă indiană, legată anume spre a ispiți pe tigrul flămând și furios. Căprioara este legată; ea nici nu poate să meargă și nici să-și taie sfoara, trebuie să stea pe loc până vine tigrul și o mănâncă. În acest caz căprioara termină, ajungând în stomacul tigrului. Pentru tigrul însă nu s'a sfârșit; el primește un glonte în cap și vânătorul care i-a expus capra ca să-l ispitească, îi ia pielea.

Mulți oameni sunt ca căprioara legată cu sfoară. E adevărat că nu prea se întâmplă să-i mănânce vre-un tigr adevărat, și mulți ar putea spune că fabula noastră nu-i privește.

Să nu uite însă că vine sălbatecul tigrul al **BĂTRĂNETEI**, **SĂRĂCIEI**, **MIZERIEI** și **LIPSA** de tot felul.

Înțeleptul spune: „O leacă de somn, o leacă de dormitare, și sărăcia ta, ca un **HOȚ**, te va ajunge; și lipsa ta ca un haiduc.” Tot același înțelept spune: „**MÂNA** leneșă **SĂRĂCEȘTE**; iar mâna celor **HARNICI** se înăvâște.” Și mai departe spune: „**Sufletul leneșului DOREȘTE** dar nimic nu **CĂPĂTĂ**.”

Acestea sunt cuvinte înțelepte, și totodată **PRACTICE**.

Sfoara care leagă pe mulți este tocmai lenea.

Revoluționarii spun că multe din însușirile animalelor le au și oamenii.

Mulți oameni au lăcomia porcului, gândindu-se numai la stomac. Alții sunt **VIGLENI** ca vulpea, alții **CRUZI** ca tigrul,

iar alții **FEROGI** ca lupul, alții **BUNI** sau **AMBIȚIOȘI** ca ursul și alții **MÂNDRII** cum e calul care înaintează până cade mort fără a scoate vre-un gemăt.

Adeseori auzim pe unii cari spun: „Nu știu ce mă împiedecă; nu pot să mă mișc din loc; orice ași încerca, nu-mi reușește. Chiar punându-mi toate silințele nu ajung nicăiri. Sunt nenorocit de soartă. Trebuie se mă las în voia **INTÂMPLĂREI**.”

Oricine știe că unul care gândește astfel nu este decât un simplu **LENEȘ**, care nu-și întrebuințează **SERVII** cu care este înzestrat. Nu este un singur om, ori cât ar fi de incapabil, de mărginit și de redus, ca să nu-și poată îmbunătăți, înmulți și crește capacitățile, cunoștințele și drumul spre **IZBÂNDĂ** în viață.

Greșala multora este că nu au nici un **SCOP** în viață și fiind că n'au scop, nici nu fac vre-o încercare să ajungă undeva.

Dacă tu cititorule, vrei să ajungi undeva, vrei să întreci pe altul, atunci trebuie să **ALEGERI** mai tare decât dânsul. Să nu spui niciodată că: „Ei, doar nu-s nebun să alerg se mă prăpădesc.” Dinpotrivă, țelul să-ți fie să alergi cât mai repede, cât mai mult și cât mai cu succes.

Acei care se obișnuiesc cu **ALERGATUL**, pot să alerge mai **REPEDE** ca acei cari umblă încet.

Viața e darnică și răsplătește cu prisos pe aceia cari știu cum să alerge într'însa; deci nimeni nu se poate scuza că doar el n'ar fi avut ocaziune să alerge. Dacă nu alergi, nu te mira că nu ajungi nicăiri.

Dacă găsești că te ține ceva înapoi, care te împiedecă, care îți face cruce în cărare, acela ești numai **TU**; **TU ÎNSUȚI** și nimeni altul. Oameni cu voință hotărâtă și determinare au pătruns necunoscutul, au străpuns munții, s'au pogorit în adâncul mării, s'au urcat pe vârful nouriilor, se coboară în adâncurile pământului, au cucerit văzduhul, undele nepășibile și misterioase ale aerului și au săvârșit mii și mii de lucruri cari pentru omul nehotărât și leneș par lucruri cu neputință.

Când s'a deschis prima linie de căi ferate în Anglia, între Manchester și Liverpool, societatea căilor ferate a trebuit să plătească oamenilor ca să se urce în tren, pentru a le dovedi că nu le poate face nici un rău și e tocmai spre binele lor.

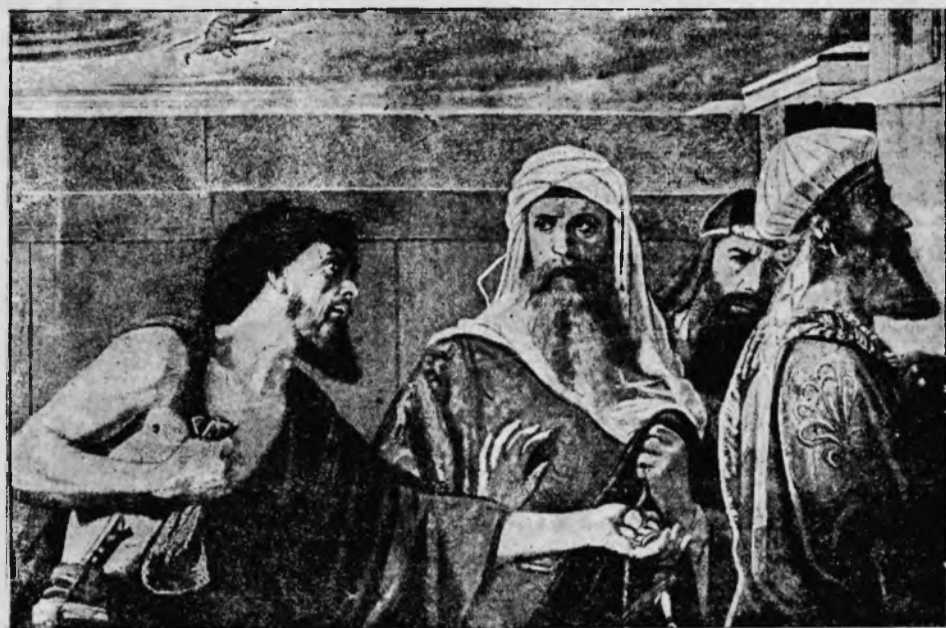
Sunt atâtea lucruri în viață, lucruri cari ne înconjoară pe fiecare, care sunt tot atâtea ocaziuni pentru succesul nostru și al familiei noastre.

Deașază-te deci de tine însuși, și vei fi liber.

PENTRU CE S'A DAT LUI CHRISTOS PE CRUCE BURETELE CU OȚET

După 2000 de ani știința descopere explicația ce trebuie dată dramaticului episod care a nedumerit pe teologi, și pe care dânsii au încercat să-l explice în atâtea feluri ne-mulțumitoare.

Iuda încearcă se rentoarcă cei treizeci de arginți mai marelui preoților. După profesorul Newell Iuda nu l'a trădat pe Isus pentru cei treizeci de arginți, ci pentru că nu credea că el ar fi Mesia

După 2000 de ani știința descopere explicația ce trebuie dată dramaticului episod care a nedumerit pe teologi, și pe care dânsii au încercat să-l explice în atâtea feluri ne-mulțumitoare.

Un desen Anglo-Saxon, care arată în loc de burete un fel de cupă

DE DOĂZECI de veacuri creștinii interesați în moartea Eroului lor și-au pus întrebarea: „Care a fost scopul că atunci când murea pe cruce, i s'a dat Mântuitorului un burete mușcat în oțet?”

Aceasta este o întrebare care a nedumerit nu numai pe cititorii laici ai Bibliei, ci chiar pe cercătorii adevărați, cari au încercat să explice faptul acesta, însă n'au făcut-o niciodată în chip satisfăcător. Majoritatea lor a emis teoria că gestul acesta a însemnat un fel de batjocură. Totuși Sft. Matei, Sft. Mark și Sft. Ioan au indicat că oțetul i-a fost oferit lui Christos de către unul care avea milă de suferințele sale. În cazul acesta, era un gest de milă și nu de batjocură.

Dar unde era mila, oferind această băutură acră și neplăcută acelor buze cari în clipa cea mai tragică a celui mai tragic episod din istoria umană, strigaseră în desperare: „Dumnezeu meu, Dumnezeul meu, de ce m'ai părăsit?”

Iată că acum, după ce lumea creștină a fost nedumerită timp de 2000 de ani asupra acestei probleme, un savant englez, Profesorul O. M. Newell, unul dintre cei mai distinși biologi europeni, ne spune că nu era oțet ceace i s'a oferit Mântuitorului, ci un drog calmant, un narcotic, cunoscut ca vin de Moria, sau vin mortal, cum l-am spusă astăzi. Profesorul Newell afirmă că băutura aceasta era adesea întrebuintată la răstigniri când, dintr'un motiv sau altul, victimele acestei crude pedepse erau favorizate de autorități sau aveau prieteni bogăți și destul de influenți spre a le procura îndurarea. Vinul acela făcea ca orice durere să înceteze, suferințul căzând într'un somn care în curând se transforma în moarte.

Cei patru Evangheliști nu ne spun exact aceeași poveste despre băutura oferită; dar trei dintr'înșii sunt de acord în interpretarea că gestul acesta era un gest de prietenie. Iar relatarea Sft. Ioan confirmă pe deplin concluziile Profesorului Newell.

Sft. Luca nu spune decât „Soldații își mai băteau joc de dânsul, apropiindu-se și oferindu-i oțet” (Capitolul XXIII versul 36) Prin această versiune își justificau atitudinea acei cari erau adepți ai teoriei despre batjocorirea lui Christos.

Atât Sft. Matei cât și Sft. Marcu, spun că după ce stătuse vre-o nouă ore pe cruce, Isus strigă: „Dumnezeu meu, Dumnezeul meu, de ce m'ai părăsit? atunci alergă cineva și

Crucificarea lui Isus, după un desen a lui Gaudenzio Ferrari, în care buretele este desenat după cum se spune în Biblie. Ferrari e un mare și vechi artist Italian.

muia un burete bine în oțet și îl întinse lui Christos ca să bea” și că în urmă „Mântuitorul își dete sufletul”.

Sft. Marcu, se ocupă de acest episod în capitolul XV, versurile 34 până la 37, iar Sft. Matei în capitolul XXVII, versurile 46 până la 50.

Versiunea Sft. Ioan este însă cu totul deosebită de celelalte. În capitolul XIX, el nu menționează ora în nici un fel; într'adevăr, faptul acesta s'ar fi putut întâmpla numai un scurt timp după ce crucea a fost ridicată. Sft. Ioan spune că după ce l'au răstignit, soldații i-au luat hainele și împărținduși-le, Isus vorbi discipolului său iubit care sta lângă dânsul, rugându-l să aibe grije de mama sa. Și apoi Ioan continuă în versetele 28 până la 30:

„După acestea, Isus știind că toate lucrurile fuseseră acum împlinite, că și sfintele Scripturi fuseseră îndeplinite, spuse: Mi-e sete.

„Apoi fu adus un cazan plin de oțet și într'unul meară un burete și-l apropiară de gura sa.

„Când Isus luă oțetul, spuse: S'a sfârșit și plecându-și capul își dete sufletul.”

Vom vedea deci că în timp ce ceilalți discipoli spun că Isus băuse lichidul, Sft. Ioan, discipolul iubit, singurul care sta la picioarele crucii împreună cu cele trei Marii, afirmă clar că Isus luă băutura — oricare ar fi fost ea — ce i se oferise, și imediat după aceea căzu în inconștiență.

Apoi Sft. Ioan, continuă a spune că mai târziu, unul dintre soldați luă o spadă și înfigând-o în costa lui Isus, se asigură astfel că Isus era în realitate mort.

Profesorul Newell, căpătase prima indicațiune despre vinul morții din scrierile anumitor medici Romani și Greci, pe cari le tradusese.

Doctorul grec Dioscorides, ne spune că el făcu o descriere amănunțită asupra vinului de Moria, care se distilează din rădăcina plantei de

Mandragora. După înghițirea acestui medicament, urmată de un somn adânc, orice operațiune putea fi întreprinsă fără a cauza nici o durere. Atât de adânc era somnul și insensibilitatea cauzată de acest vin încât mai servea și pentru alte scopuri — fără de chirurgie, o doză prea mare cauza însă moartea întotdeauna. Acest doctor din antichitate ne spune că vinul de Moria se da adeseori celor condamnați la moarte prin eșafod. În timpul ocupării Palestinei de către Romani, metoda cea mai răspândită de execuție era răstignirea, un procedeu lung care cauza victimei mari suferințe. Sub sancțiunea Marelui Sanhedrin, femeile evreice se duceau să ofere victimelor vinul morții, care îi adormia și astfel le scurta suferințele.”

În ce privește episodul crucii, Profesorul Newell citează drept autoritate raportul lui Petronius, dar cel mai de seamă e al lui Pilat, raport care împreună cu toate celelalte de pe vremea lui Pilatus în Judea —

dintre cari multe sunt scrise chiar de mâna sa — se află în Muzeul din Milan, unde au fost studiate de Profesorul Newell.

„Aceste rapoarte ne arată”, spune Profesorul Newell, că persoana responsabilă pentru vinul morții oferit lui Isus era chiar sora lui Iuda Iscariotul care, mișcată de suferințele lui Christos pe cruce și de trădarea fratelui său, îl înduplecă pe călău să-i îndeplinească dorința. Totul era însă în zadar căci, după cum spune Petronius, Isus trecuse dincolo de acest ajutor, deși mai era în viață, și deaceia Petronius trimise un sub-ofițer Caius Marcus, să înfigă spada în trupul lui Isus spre a-i sfârși suferințele, și așa se și întâmplă.

Distinsul artist francez, ale cărui ilustrațiuni monumentale asupra Noului și Vechiului Testament deveniseră o autoritate în chestia obicezurilor și portului Palestinean, atât înainte cât și după epoca Mân-

(Citiți urmarea în pag. 11)

Crucificarea după vestitul pictor francez Tissot.

SUPLIMENT

Imprimat legal.

2. MAI. 1927

REALITATEA

(SAU LUCRURILE ASA CUM LE VEDEM CU OCHII)

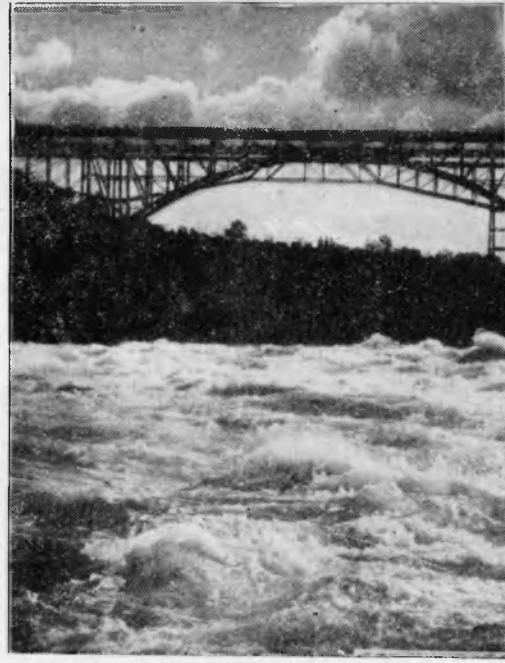
ILUSTRATA

CC-0 / Central University Library Cluj

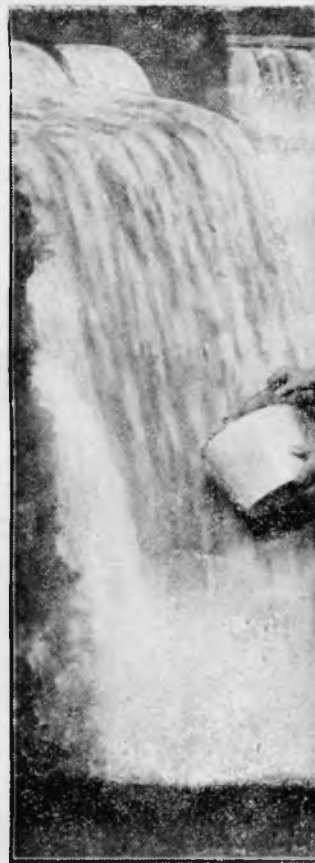
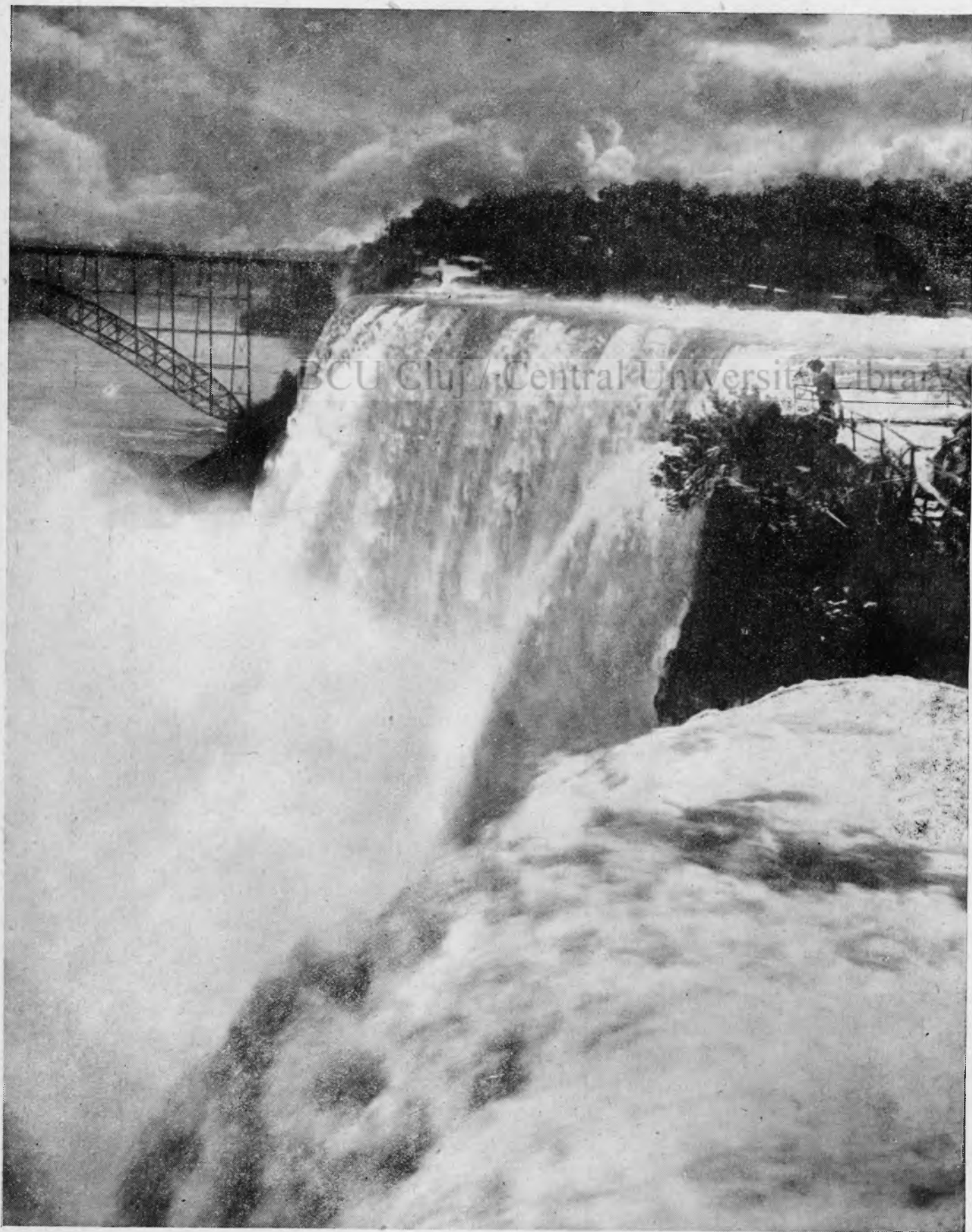

Cascada

este cea mai mare
dere de apă din lum
mea cât și volumul
fiecare minut timp
oră, 24 ore pe zi, 3

Râul Niagara cu
York și Canada, are
și varsă apele lac
Ontario. Căderea a
aproape de Buffalo,
de 58 metri înălțin
diană și circa 63 m.
Cascada are o lățim
în formă de potcoav

În fiecare an aceas
de zeci de mii de oame
una din cele mai mari n

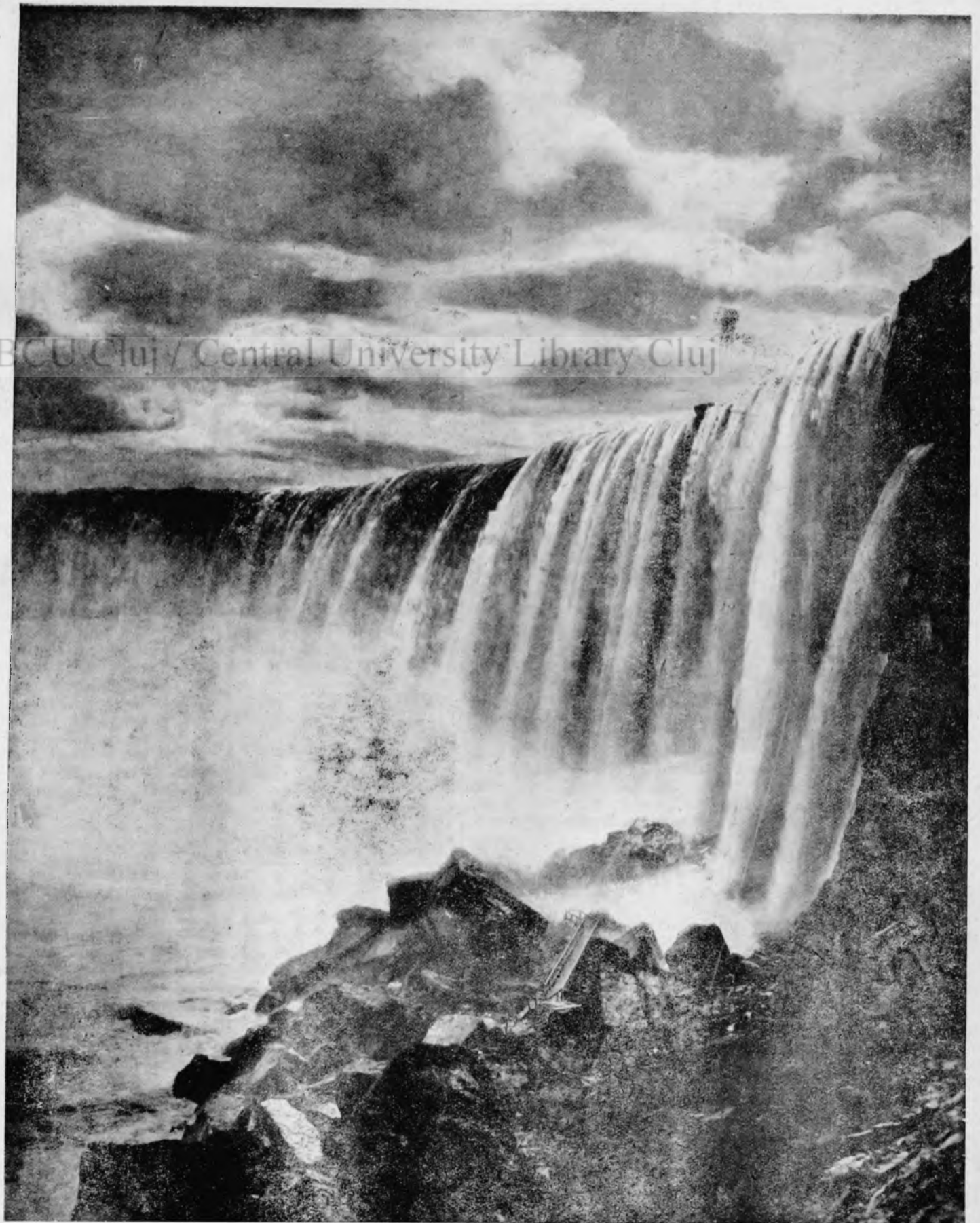

Niagara

fermecătoare că-
e, atât prin înălți-
apei care cade în
60 de minute pe
de zile pe an.

e între Statul New-
lungime de 36 mile
lui Erie în lacul
loc la Niagara.
(New-York) și este
în partea cana-
partea Americii.
de circa 1300 m.

Cascadă este vizitată
din toate țările. Este
mi ale Naturei.

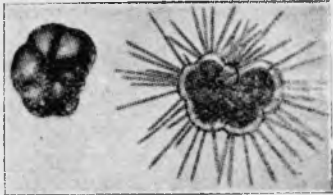

Din minunile naturii

Pe cea mai joasă treaptă a vieții.

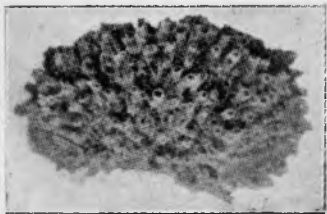
E primăvară! Soarele ne îmbie să mergem afară la câmp...

Într-o zi caldă, luminoasă, când te vei afla în mijlocul naturii, ia-ți răgaz, cititorule, să privești la felurimea nesfârșită de găze și viețuți cari foiesc în juru-ți, și vei fi

UN FORAMINIFER
In stânga scoica sa.

minunat: fluturi strălucitori îți încântă privirile cu simfonia culorilor lor, tot soiul de păsărele zboară de ici colo și umplu locul de cîr-pit plăcut; greeri fărăie în iarba; o șopărlă se furișează printre sfărâmiturile de pământ din arătura proaspătă; o veveriță saltă gingaș pe un ram; un melc își poartă domol casa în spinare; o cărțiță a ieșit la marginea drumului să se încălzească; sus pe colnic un cio-

Un burete.

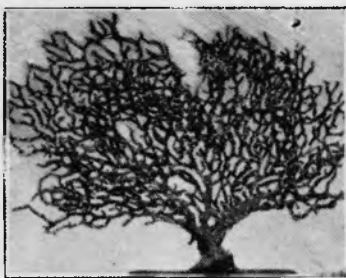
ban tânăr paște o turmă de oi, iar dacă te apropii de heleșteul din vale, vei auzi broaștele oracînd, vei vedea râmele săpînd pămîntul și peștii înnoțînd să-și caute hrana.

Printre ființele vii există unele, pe cea mai joasă treaptă a scării care alcătuiește viața, de nu se pot deosebi dacă sunt animale sau plante și care avînd forme diferite alcătuiesc clasa protozoarelor.

Alt burete.

Acestea sunt formate dintr-o materie vîscoasă, un soi de gelatină, asemănătoare albușului de ou, închisă într-o piele (membrană). Unele sunt atât de mici că nici nu se văd cu ochii liberi, ci trebuie să ne uităm la ele cu microscopul. Altele sunt ceva mai mari. La unele pielea înconjurătoare e tare, ca o adevărată scoică. Acestea trăiesc mai ales în mare și se numesc

O colonie de celexterate

foraminifere. După ce mor învelișul lor cel tare cade pe fundul apei și în mii de ani scoicele acestea alcătuiesc straturi întregi de nisip. La fel formate, dar foarte mici și avînd o ieșitură subțire ca o coadă, pe care tot agitînd-o se pot mișca, sunt Flagelatele, alte protozoare. Printre flagelate sunt unele care intrînd în trupul omului produc boala somnului.

Protozoarele se aseamănă între ele prin aceea că sunt formate dintr-o singură celulă: substanță pro-

Să ne îmbogățim cunoștințele

„Luminează-te și vei fi.”

„Cine vrea să se deosebiască de animalele, care umblă căutînd în jos și sunt sclave ale pămîntului, cată să privescă în jurul său, să pătrundă înțelesul minunat al firii și adunînd cunoștințe să merite cu adevărat numele de „stăpîn al naturii.”

„Pagina aceasta este scrisă pentru cititorii când au răgaz să se poată instrui.”

Industria chimică alimentară

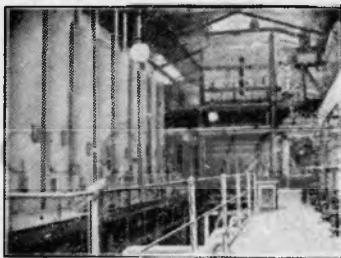
Fabricarea zahărului

În general publicul are în mod greșit o părere rea despre alimentele fabricate. Tot ce e preparat pe cale „artificială” și nu e produs natural, se crede că e falsificat: chimiștii sunt învinuiți că înșală și întrebunțază la fabricarea alimentelor substanțe otrăvitoare sau desgustătoare: gaze sulfuroase, acizi, negru de fum, sodă caustică, cretă, nisip, și câte alte toate murdării.

Acuzația e în cea mai mare parte nedreaptă. Produsele chimice sunt mult mai curate și mai puțin dăunătoare decât bunăoară laptele pe care ca să-l sporească, lăptăreasa l-a botezat cu apă dintr-o fântână, nu totdeauna curată. Și oare grăul și porumbul nu cresc din bălăgarul cu care săteanul și-a îngrășat pămîntul?

ZAHARUL.

În vremurile vechi zahărul nu se cunoștea și oamenii foloseau mielea de stupi, spre a îndulci buccalele sau băuturile.

Căldările în care zeama de sfeclă se carbonatează.

Mai tîrziu se aducea din Indii sau din Oceania zahăr de trestie.

Pe la sfîrșitul veacului al 18-lea doi chimiști germani Marggraf și Achard isbutiră să scoată zahăr din sfeclă. Dar zahărul pe care-l scoateu ei era puțin și prea costisitor și lumea folosea tot zahărul adus pe mare din colonii.

Pe vremea lui Napoleon, împăratul francez, pentru că toate țările se uniseră împotriva acestuia, și nu lăsa corăbiile să vină în Franța, era mare lipsă de zahăr în această țară.

Împăratul a hotărît să dea un premiu aceluia care va ști să fabrice zahăr.

toplasmatică (ca a albușului de ou) închisă într'un înveliș.

Dar diferite protozoare unicelulare se pot întovărăși laolaltă spre a forma animale adevărate, pluricelulare, marea categorie a metazoarelor. Cele mai simple metazoare sunt bureții din mări (Spongieri). Multă vreme nu s'a știut dacă bureții nu sunt cumva plante. Astăzi se știe că sunt animale care fac ouă și larve, care plutesc în mare înainte de-a se așeza într'un loc.

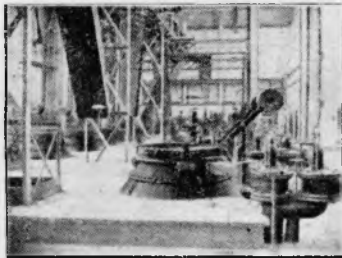
Buretele de care ne servim la spălat nu e decât scheletul animalului, după ce s'au nimicit părțile lui moi. Cei mai mulți bureți au un schelet tare, rigid, bureții moi sunt o excepție.

O altă categorie de metazoare inferioare sunt Celenteratele. Un număr mare de animale mici cari trăiesc laolaltă alcătuiind cu scheleturile lor formele cele mai surprinzătoare. Grupuri de celule ni se dezvoltă deasupra celor moarte și ajungem astfel la forme ca cele din fotografia noastră, care se întîlnesc în mările calde și au înfățișarea unor arbori.

Proust și Fouque, doi chimiști francezi, preparară zahăr din struguri, dar oamenilor nu le plăcu acest zahăr.

Cățiva ani mai tîrziu farmacistul Deroué și chimiștii Deyeux și Baruel, îndemnară pe fabricantul Benjamin Delessert să prepare zahăr din sfeclă. În Ianuarie 1811 fabricantul aduse în fața lui Napoleon două căpățâni de zahăr.

Împăratul desfăcînd de pe pieptul său crucea, decora pe Delessert. Deatunci, industria zahărului de

Baterie de difuziune.

sfeclă s'a dezvoltat, întîi în Franța și apoi în Germania, atît încît prețul acestui aliment a scăzut foarte mult, în raport cu valoarea sa hrînitoare.

În total se consumă în lume 15 milioane de tone de zahăr.

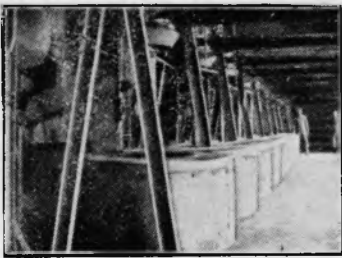
În țara noastră fiecare locuitor folosește cam 10 kg. de zahăr pe an.

Fabricarea zahărului din sfeclă.

Fabricarea zahărului e o operație destul de grea.

Sfecla de zahăr (sfecla albă) cere o îngrijire specială ca să crească, dar în anii buni cultura sfeclei e lucru mînos.

Sfecele sunt spălate și apoi rase în mașini speciale. Se formează un soi de felii foarte subțiri, care se așează în vase înalte, prin care curge încet de tot apă caldută. Un vas dintre acestea se numește di-

Turbine pentru separarea zahărului

fuzor și o serie de asemenea difuzoare alcătuiesc o baterie.

Apa care a trecut prin difuzoare scoate zahărul din sfeclă și produce astfel zeama. Sfecla care rămîne în difuzoare se stoarce de zeamă și se lă la vite ca hrană.

Zeama are un gust și un miros neplăcut. Ea trebuie să fie curățată. Pentru aceasta se pune în zeamă puțin lapte de var, se trece apoi un curent de gaz carbonic care face ca varul să cadă la fund sub forma unui terci de cretă în care se adună și toate murdăriile.

Creta care ține în ea multă zeamă se strecoară și se stoarce în „filtre-presă”. Pasta care rămîne pe filtru slujește ca îngrășămînt.

Zeama nu mai are miros rău dar e galbenă. Spre a o decolora se trece un curent de gaz sulfuros, care vine dintr'un cuptor în care arde pucioasă. Zeama e acum ca apa, are gust dulce și e curată. Trebuie concentrată.

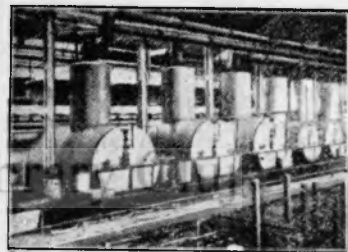
În vremurile de demult se încălzeau cu căldări cu zeama pe foc. Astăzi fiindcă prea ar costa mult cărbunele, se folosesc aparate de concentrare cu „efect triplu”. În acestea, cu vaporii (aburii) cari se formează într-o căldare se fierbe zeama din o a doua căldare, unde făcîndu-se presiunea atmosferică mai mică, apa fierbe mai curînd. Mai departe apoi, vaporii din această a doua căldare încălzesc o a treia, unde presiunea e și mai scăzută, și așa mai departe, un singur foc încălzește patru-cinci căldări.

La început concentrația se făcea deodreptul pe foc, în căldare și trebuiau 220 kg. de cărbuni spre a concentra 1000 de litri de zeamă.

S'a ajuns azi să se concentreze aceeași cantitate cu 35 kg. cărbuni, în aparate cu efect triplu.

Prin concentrare se produce un sirop gros care începe să cristalizeze.

Siropul e pus în niște mașini care se rotesc foarte repede numite turbine centrifugale. Aici se repară cristalele de zahăr de substanța care se chiamă melassă, un lichid

Aparat de concentrat.

dulce, care se vinde distilerilor de alcool sau se dă la vite drept hrană.

Rafinarea zahărului e o operație care dă acestei substanțe albeața pe care o are.

Zahărul topit se taie apoi în forme de căpățână sau de cuburi mici. Desigur că industria zahărului e o minune a secolului nostru.

Ea a isbutit să scoată dintr-o plantă comună un produs pur și să facă din ceea ce era socotit ca o consumație de lux, un aliment folosit de toată lumea.

În țară avem 11 fabrici de zahăr dintre cari cele mai mari sunt cele dela Roman, Giurgiu, Schit (Bucovina), Jucica veche (Bucovina), Bod (jud. Brașov), Ripiceni (jud. Botoșani).

UN OM CARE S'A ASIGURAT SĂ NU MOARĂ DE FOAME

În vremea de azi când leul ba se urcă, ba scade, cine poate spune, cu certitudine, că va trăi la adăpost de lipsuri toată viața?

Astăzi ești bogat: să spunem că ai o jumătate milion de lei, mâine acești bani pot să nu fie deajuns ca să trăiești o lună de zile.

Oricine poate rămîne într-o bună zi muritor de foame.

Așa s'a gândit și d. John Thompson din Londra și ca să nu i se întîmple o asemenea neplăcere, s'a înțeles cu o societate de asigurare engleză, care în schimb sumei de 5000 de lire sterline (vre-o patru milioane de lei) i-a asigurat dreptul pînă la sfîrșitul vieții, la două mese pe zi, în cel mai mare restaurant din capitala Angliei, oriicare ar fi scumpetea vieții.

D. John Thompson nu se mai sinchisește de variația prețurilor.

Oricine poate face ca el, dacă e teamă să nu ajungă vreodată în lipsă. Dacă are oricine patru milioane de lei?

ESOP

În vechime, era obiceiul ca regii și oamenii bogați să-și țină pe lângă dînșii caraghioși (bufoni) cari să-i facă să petreacă prin glumele lor. De obicei aceștia erau pitici și pocți. Foarte adesea însă se aflau printre ei oameni de duh, de o deosebită inteligență.

ESOP

Vechii elini (greci) aveau printre sclavii lor și asemenea oameni cari să-i distreze.

Esop a fost unul dintre aceștia. Se știe prea puțin despre Esop, dar ceea ce a rămas dela el pînă în zilele noastre, vorbirile lui în pilde fabulele lui, dovedesc că a fost un înțelept.

Esop a fost sclavul lui Xantus.

Într-o zi, stăpînul său, avînd oaspeți la masă, spuse lui Esop să pregătească tot ce-i mai bun pe lume.

Cînd fu vremea cinei și se adunară oaspeții, Esop aduse numai limbă, gătită în tot soiul.

Xantus se mânie: „Ți-am spus să pregătești tot ce-i mai bun pe lume și nu ne dai decât limbă!”

— „Vezi bine, răspuse Esop, ce poate fi mai bun pe lume decât limba. Limba care știe să tîlmăcească gândurile înțelepte, să cânte imnuri de laudă zeilor atotputernici, să împace lumea și să rostească cuvinte de dragoste mai dulci decât mielea.”

— „Adevărat ai grîit!” — spuse Xantus, — „pe mâine dar să ne pregătești pentru ospaț tot ce-i mai rău pe lume, să vedem ce-i născoci!”

Care nu fu mirarea stăpînului, cînd a doua zi, Esop, aduse la masă iarăș limbi gătite în tot felul.

— „Ne-ai dat să mîncăm limbă, cînd ți-am cerut să ne gătești tot ce-i mai bun pe lume, ne dai acum tot limbă cînd trebuia să aduci tot ce-i mai rău pe lume?” întrebă Xantus.

— „Păi vezi, Doamne”, răspuse Esop, „ce poate fi mai rău pe lume decât limba cea ascuțită: ea trimite pe om la spînzurătoare; ea produce vrajbă și ură între oameni; ea șoptește pîra la urechea judecătorului și ponegrește pe cel drept, limba amărăște viața cu vorbe de ocară și hulă și tot ea inveninează pe om și stîrnește războaiele. Poate fi ceva mai rău decât limba?” Stăpînul a trebuit să dea dreptate sclavului și povestea „limbilor lui Esop” a rămas ca pildă a înțelepciunii acestuia pînă în zilele noastre.

Xantus, cître sfîrșitul vieții lui, a eliberat pe Esop și acesta a plecat în sucul Greciei, la Delfi. Fiindcă nu și-a putut stăpîni însă liba lui cea înepătoare, Delfienii l-au condamnat la moarte.

Dela Esop ne-au rămas foarte multe fabule. Aceste fabule sunt istorioare scurte în care animalele sau plantele, țin locul oamenilor pe care scriitorul n'a vrut să-i numească.

Din păcate, Esop nu și-a scris singur fabulele și toate câte le avem, le-a scris mai tîrziu Planules, care n'a putut să ne dea decât o imagine ștersă a talentului lui Esop.

VÂNĂTOAREA DE OAMENI

Scrisă de: RICHARD CONNELL

Emoționanta aventură a unui vânător englez care pierdut pe o insulă cade în mâinile unui cazac nebun. Când vânătorul se transformă în vânat. Instinctul de conservare și rațiunea. Desfășurarea celei mai pasionante drame între bunul simț și patima unui dement. Omul cu minte triumfă.

— Prin părțile acelea, spre dreapta... undeva, se găsește o insulă întinsă, spuse Whitney. E un mister cu insula asta! Nu o cunoaște nimeni precis.

— „Cum se numește?” întrebă Rainsford.

— „În hărțile vechi e desemnată cu numele „Capcana corăbiilor”, răspunse Whitney. „E un nume sugestiv, nu-i așa? Marinarii o înconjoară cu teamă, nu știu pentru ce... de sigur superstiție...”

— „Nu o văd”, observă Rainsford, căutând să pătrundă noaptea umedă de tropice, ale cărei neguri înconjurau iachtul.

„Și cu toate acestea aveți ochi buni, spuse Whitney râzând, ați ochi, în fața mea, un vultur care se înălțase dintr'un arbore la 400 de metri: desigur însă că aceasta nu e destul pentru ca să puteți distinge, într'o noapte fără lună, la o depărtare de patru mile în regiunea aceasta, a Caraibelor.”

— „N'as putea vedea nici la patru metri, mărturisă Rainsford. Br... atmosfera pare că ar fi din catifea neagră plină de apă!”

— „Ei, la Rio va fi mai senin, spuse Whitney cu un ton de îmbărbătare și peste puține zile vom fi acolo. Socot că puștile de care avem nevoie, spre a vâna jaguarul, vor fi sosit și că vom putea petrece bine de-alungul Amazonului. Ori-cum vânătoria e un sport frumos!”

— „Cel mai frumos sport din lume, spuse Rainsford.”

— „Pentru vânători, adause Whitney, nu însă pentru jaguar.”

— „Nu vorbi prostii. Whitney, reluă Rainsford vorba. Te știu vânător nu filozof. Cine se ocupă de sentimentele jaguarului?”

— „Poate că chiar jaguarul înșiși, observă Whitney.” Ori cum sunt mulțumit că trecem din aceste părți. Mă duc să mă culc!”

— „Nu mi-e somn” răspunse Rainsford, și rămân să mai fumez o pipă, pe puntea dinnapoi.”

— „Atunci noapte bună, Rainsford. Ne vom întâlni mâine dimineață la masa.”

— „Noapte bună, Whitney.”

Noaptea era calmă și nu se auzia alt șgomot decât uruitul monoton al motorului, care mișca iachtul. Rainsford, întins pe un scaun legănător, fuma liniștit, pătruns de tăcerea nocturnă. De-odată o bufnitură scurtă îl făcu să trăsă: din spre dreapta—urechile lui nu se înșelaseră—veinse șgomotul. Pocnitura se mai repetă de două ori: undeva în întuneric trei focuri de armă fuseseră trase. Rainsford se ridică pe dată și alergă la tribord. Privi în direcția de unde auzise detonăturile, dar îi fu imposibil să pătrundă în întunericul Sării pe bastinaj, spre a vedea mai departe și pipa, lovindu-se de o frânghie, fu scoasă din gură; voi s'o prindă și plecându-se, un strigăt îi ieși din piept, căci își dădu seama că a pierdut echilibrul: Apele calde ale mării Caraibelor, închizându-se asupra lui, înăbușară strigătul.

Se sbătu, se ridică iarăși la suprafață și încercă să cheme, dar spuma iachtului, care se îndepărta, îi spăla obrazul și apa de mare îi umplu gura înăbușându-l pe jumătate. Încercă, cu dezesperare, să ajungă vasul, dar trebui să se oprească repede. Recăpătase sângele rece, deoarece nu era pentru prima dată când se găsea într'o situație critică. Poate ar mai putea avea norocul să fie auzit de către cei de pe iacht. Această posibilitate devenea din ce în ce mai problematică însă, pe măsură ce vaporul se îndepărta.

Rainsford se desbrăcă în apă și începu să strige din toate puterile, dar luminile iachtului se făceau tot mai mici și în curând se afundară în noaptea neagră.

Rainsford își aminti de focurile de armă. Le auzise venind din spre dreapta, apucă deci să înoate încet, ca să nu se obosească, în această direcție. Luptă cu valurile un timp care îi păru foarte lung, și la urmă începu să-și numere mișcărilor: Pece-te va mai putea înflota o sută de metri și apoi...

Deodată, un sunet ascuțit sfâșie negurile, strigătul unui animal în-

și se opri câțiva pași mai departe: desigur o ființă rănită, probabil un animal mare, se sbătuse în tufișuri, căci erau călcate și din loc în loc stropite de sânge. Un obiect mic strălucitor îi atrase atenția. Îl ridică. Era un cartuș gol. Un 22 observă Rainsford, foarte bizar: animalul era de sigur mare și vânătorului i-a trebuit îndrăzneală, ca să-l atace cu o armă ușoară. Fără îndoială că fiara a luptat mult cu moartea. Bănuesc că vânătorul a rănit-o când a tras primele trei focuri și că a ucis-o cu cel din urmă. Rainsford cercetă pământul cu

In fața lui stătea cel mai înalt om pe care-l văzuse vreodată.

In mână ținea un pistol cu țeava îndreptată spre pieptul lui Rainsford.

bunit de spaimă. Nu-și dădea seama ce fel de animal ar fi putut să fie, dar se îndreptă, cu forțe noi, în direcția de unde pornise strigătul. Acesta se repetă ca să fie întrerupt de un sunet scurt și limpede: „un glonț, de revolver, murmură Rainsford, înolând mereu. Zece minute de sforțare supremă îi îngădui să audă un șgomot nou, cel mai plăcut pe care îl auzise vre-odată în viața lui: murmurul mării, clopocind pe o coastă pietroasă. Se găsi pe stânci, înaintea de a le fi văzut și, dacă valurile ar fi fost mai puternice, s'ar fi sfărâmat de ele. Ultimile puteri le întrebuiță spre a eși din apă și se ridică pe vârful stâncilor până când cu mâinile înșângerate atinse un soi de platformă.

Tufișuri dese se coborau până în prăpastie și puteau ascunde pericole nebănuite, dar Rainsford nu se preocupă de ele: scăpase din ghiarele mării și era istovit de oboseală. Se lungi la marginea prăpastiei și niciodată, până atunci, nu fusese cuprins de un somn mai adânc...

Când deschise ochii văzu, după locul unde se afla soarele, că ziua era înaintată. Somnul îi redase puterile, dar îi chinuia foamea. Privi în jurul lui, aproape cu veselie: „Unde se aud pocnete de revolver sunt oameni, acolo unde sunt oameni se găsește și de mâncare,” gândi el.

„Dar ce fel de oameni vor putea fi în locurile acestea?”

Rainsford nu văzu nici o urmă de drum în mijlocul vegetației dese. „Va fi mai ușor să urmez coasta” gândi el. O luă dealungul acesteia

și după cum se așteptă, descoperi urma unor cizme de vânătoria. Luându-se după urme, care duceau prin marginea păduricii, Rainsford se grăbi, căci întunericul începea să cuprindă insula.

Negurile erau dese când Rainsford văzu lumini. Îi apărură brusc la o cotitură, și în primul moment crezu că a ajuns în apropiere de un sat, deoarece erau numeroase. Deodată însă, spre marea lui mirare, își dădu seama apropiindu-se, că veniau toate dela o singură clădire, împunătoare, ale cărei vârfuli se înălțau trufase către cer. Rainsford deosebi contururile unui castel înalt, ridicat pe o colină abruptă. Trei margini erau una cu stâncile coastei care se cobora drept în mare.

„Sunt victima unei vedenii”, gândi Rainsford. Dar repede își dădu seama, când atinse grilajul de fier, că de fapt castelul exista aievea. Scările de piatră și poarta grea, a cărei clanță înfățișa un balaur infricosător, erau reale. Și totuș Rainsford credea că visează. Ridică ciocanul greu, care scărțâi de pare că n'ar fi fost niciodată folosit, și îl lăsă să cadă iarăși. Șgomotul pe care îl făcu era atât de tare, că Rainsford tresări. Poarta se deschise brusc, ca și cum ar fi fost împinsă de un arc. O lumină strălucitoare, aurie, năvăli afară și orbi ochii lui Rainsford.

În fața lui stătea cel mai înalt om pe care îl văzuse vre-odată: O barbă lungă neagră cădea până la brăul acestuia. În mână ținea un pistol cu țeava îndreptată spre pieptul lui Rainsford. Doi ochi mici, cari străluceau în barba tufoasă, priveau către acesta.

— „Să nu vă fie teamă”, zise Rainsford surzând, nu sunt un

hoț, am căzut dintr'un iaht; numele meu este Sanger Rainsford din New-York.”

În loc de orice răspuns, uriașul apăsă cu degetul pe trăgaciul pistolului dar înainte ca glonte să plece Rainsford îl văzu oprindu-se și ducând mâna la frunte, spre a saluta militărește, lipind tocurile, pe un alt om, care se cobora pe scările de piatră, un om înalt și svelt, îmbrăcat în haină de seară.

Acesta se îndreptă către Rainsford și-i întinse mâna. Cu o voce amabilă și în cuvinte alese îi spuse:

— „Mare plăcere și mare onoare pentru mine, de a putea ura bun venit domnului Sanger Rainsford, celebrul vânător.” Rainsford în mod automat îi strânse și el mâna.

— „Am citit cartea d-tale asupra vânătoria de leopardi în Tibet, spuse omul, sunt generalul Zaroff.”

Prima impresie a lui Rainsford fu că omul din fața lui era un bărbat foarte frumos, a doua, că înfățișarea lui avea ceva bizar: era un om care trecuse de 50 de ani, căci părul său era de o albeață de zăpadă, dar sprincenele groase și mustața răsucită erau negre ca pana corbului, la fel cu ochii săi. Avea umerii obrazilor ușor eșiți în afară, un nas puțin coroiat, o față subțire și întunecată, un aer aristocratic și autoritar.

Generalul făcu un semn uriașului; acesta plecă pistolul, salută și se retrase.

— „Ivan e foarte puternic, spuse generalul, dar e surdo-mul. E un om simplu, puțin sălbatic, ca toți cei din neamul său.”

— „E rus?”

— „E un cazac ca și mine de altfel, răspunse generalul al cărui surâs arătă buzele roșii și dinții ascuțiți, pe cari îi avea; dar poftim, adăugă el, să nu stăm aici, vom vorbi mai târziu. Ceeace va trebui acuma sunt haine și odihnă. Ivan reapăruse și generalul îi vorbea mișcând buzele, dar fără a scoate vre-un sunet.

— „Urmați pe Ivan, dacă sunteți atât de bun, domnule Rainsford, zise el. Tocmai mă pregăteam să cinez când ați sosit, dar vă voi aștepta; cred că hainele mele vă vor veni bine.”

Rainsford se lăsă condus de uriașul tăcut, care-l pofti într'o odaie de dormit, imensă, al cărei pat, cu baldachin, ar fi putut adăposti șase oameni. Ivan pregăti haine de seară, și Rainsford îmbrăcându-le, observă că purtau numele unui croitor din Londra, care nu lucra decât nobilimei.

Sala de mâncare în care Ivan îl întovărăși mai târziu era împunătoare. Se asemăna cu sala unui castel feudal: cu îmbrăcămintea de stejar, cu plafonul său înalt, cu masa largă. Pe pereți se găseau capete, naturalizate, a numeroase animale: lei, tigri, elefanți, urși. Rainsford nu văzuse niciodată specimene mai mari și mai frumoase. Generalul era așezat singur, la masa cea mare.

— „Desigur veți bea un cocktail, domnule Rainsford, întrebă el. Cocktailul era foarte bun și Rainsford făcu observația că șervetele, cristalele, porțelanul și argintăria erau de toată frumusețea. Se aduse borșul, care nu lipsește dela nici o masă rusească.

— „Poate, zise gazda, ați fost surprins că v'am recunoscut după nume? Dar eu citesc toate cărțile în care se vorbește despre vânătoria, publicate în Anglia, în Franța și în Rusia. Nu am decât o pasiune: vânătoria.”

— „Aveți niște capete minunate,

spuse Rainsford, mâncând o friptură de miel foarte gustoasă. Taurul din Colonia Cap, e cel mai mare pe care l-am văzut vre-odată.”

— „Da, era un monstru!”

— „V'a atacat?”

— „M'a aruncat cu capul de un copac, răspunse generalul, și mi-a fracturat craniul, dar l'am ucis.”

— „Totdeauna am fost de părere, răspunse Rainsford, că taurul din Colonia Cap este cel mai periculos dintre animalele mari.”

O clipă generalul nu răspunse, apoi surâse cu zimbetul lui straniu și spuse încet: „Sunteți în eroare, domnule, taurul din Colonia Cap nu este cel mai periculos vânat.”

Bău apoi o sorbitură de vin și reluă cu același glas tacticos: „aici, în tinuturile acestei insule, vânează un animal mai de temut.”

Rainsford își mărturisă mirarea: „există pe această insulă vânat mare?”

Generalul făcu din cap un semn afirmativ: „cel mai mare.”

— „Adevărat?”

— „De singur! Însă trebuie să-l import.”

— „Și ce ați importat Generale? întrebă Rainsford, tigri?”

Generalul surâse. „Nu, spuse el, de câțiva ani a încetat să mă mai intereseze vânătoria de tigri, am văzut prea mulți. Nu prezintă nici interes, nici pericol real. Și, vedeți, eu nu trăiesc decât spre a mă lupta cu pericolul.”

Generalul luă din buzunar o tabachere de aur, cu țigarete, și oferi oaspetelui său o țigaretă lungă neagră cu vârful argintat, al cărei fum era parfumat ca tămâierul.

— „Vom face vânători minunate împreună, d-ta și cu mine, zise Generalul și voiu fi încântat să mă găsească în tovărășia Dvs.

— „Dar acel vânat...” începu Rainsford.”

Generalul trase câteva fumuri din țigaretă:

— „După dezastrul din Rusia, am părăsit țara, căci era imprudent pentru un ofițer al țarului să rămână acolo. Mulți nobili ruși au pierdut totul. Eu, din norocire, am depus în America sume importante; am continuat deci să vânez urși cenușii, în munții stâncoși, rinoceri în Africa orientală. În Africa am fost rănit de taurul din Colonia Cap; am stat șase luni în pat. Când m'am înzdrăvenit, am venit pe țărmurile Amazonului, spre a vâna jaguari, căci auzisem că acest animal era foarte viclean. Dar nu e adevărat.”

Cazacul oftă: „nu este demn de un vânător care are sânge rece și o carabină bună. Am fost amarnic decepționat: într'o noapte, întins în cortul meu și suferind de dureri de cap, mi-a venit un gând îngrozitor: „Vânătoria începea să mă plictisească.” V'am spus însă că vânătoria era scopul vieții mele. Am auzit că în America oamenii cari sunt nevoiți să-și părăsiască lucrul, pentru care și-au închinat viața, sunt distruși.

— „E adevărat”, zise Rainsford.

Generalul surâse: — „nu avem deloc poftă să fim nimicit” spuse el. „Trebuie deci să încerc ceva. Dar eu am spiritul de analist și poate tocmai de aceea iubesc problemele vânătorești.

— „Fără îndoială, Generale.”

— „Astfel reluă acesta cuvântul. m'am întrebat, de ce vânătoria nu mă mai atrage? Dumneata ești cu mult mai tânăr ca mine și nu ai atâta experiență, dar totuș, poate că vei ghici motivul: vânătoria pur și simplu devine prea ușoară pentru mine. Doboram totdeauna vântul, și nimic nu e mai plicticos ca perfecțiunea. Nici un animal nu se putea măsura cu mine. O fiară n'are la dispoziția sa decât picioarele și instinctul. Dar instinctul nu se poate lupta cu rațiunea. Vă asigur că în momentul când mi-am dat seama de aceasta, am trăit o clipă tragică.”

Rainsford se plecă puțin înainte, foarte interesat de vorbele gazdei sale. Acesta reluă:

— „Mi-a venit o inspirație.”

— „Citiți urmarea...”

— „Care?”

Generalul zâmbi calm, ca cineva care a învins un obstacol.

— „Trebuie să găsești un animal nou de vânat”, spuse el.

— „Un animal nou! Glumiți?”

— „Deloc, nu glumesc niciodată cu asemenea chestiuni. Îmi trebuia un animal nou, am găsit unul. Am cumpărat această insulă, am clădit casa aceasta și vânezi aici; locul acesta e perfect. Se găsește stepa, există colinele și mlaștina.”

— „Dar animalul General?”

— „Ah! răspunse el, animalul acesta îmi procură cea mai interesantă vânătoare din lume și cu care nici o alta nu se poate compara. Îl urmăresc în fiecare zi și nu mă plictisesc niciodată acum, căci am un adversar demn de mine.”

Mirarea lui Rainsford se arătă în toată înfățișarea sa.

— „Voiam să vânezi un animal ideal, continuă Generalul. M'am înțeles că sunt calitățile pe care trebuie să le aibă un vânat perfect și am găsit aceasta: trebuie să fie îndrăzneț, vicelan și mai ales în stare să raționeze.”

— „Dar nici un animal nu poate raționa”, obiectă Rainsford.

— „Scumpe Domn, zise Generalul, există unul.”

— „Dar... nu cumva vreți să ațecați...?” îngăimă Rainsford, „nu pot să cred că vorbiți serios, Generale Zaroff, e o glumă sinistru.”

— „De ce n'aș fi serios? Vorbesc de vânătoare!”

— „De vânătoare! Dumnezeu mare, Generale, vorbești de ucideri!”

Generalul începu să râdă.

— „Nu-mi vine să cred că un tânăr atât de modern și atât de civilizată cât pari că ești, să mai păstreze idei romantice în ceea ce privește valoarea existenței omenestii; desigur experiența d-tale în timpul războiului... Se opri.

— „... Nu m'a făcut să admit o crimă executată cu sânge rece”, complectă Rainsford cu oarecare bruschetă.

— „Cât ești de bizar”, zise celălalt. „Nici nu-ți vine să crezi că poți să întâlnești, în zilele noastre, un om cult, care să aibă idei atât de înăpăiate. Desigur ai avut strămoși puritani; e cazul multor americani. Dar sunt sigur că îți vei schimba ideile, când vei veni să vânezi cu mine. Vei încerca o senzație nouă, domnule Rainsford.”

— „Îți mulțumesc, sunt un vânător, nu un asasin.”

— „Iarăș un cuvânt nepolitic, zise Generalul, care nu părea deloc jignit; Socot că voiu putea să vă dovedesc că scrupurile pe care le aveți sunt ne la locul lor.”

— „Dar sunt oamenii!” spuse Rainsford cu aprindere.

— „Tocmai, zise Generalul. De aceea îi și folosesc; ei pot să raționeze, așa că sunt periculoși.”

— „Și unde-i găsiți?”

Generalul făcu din ochi: „această insulă se numește „Capcana Corăbiilor” răspunse el. „Câteodată un zeu al mărilor, infuriat, mi-i trimite; dar când providența nu e atât de prevăzătoare o ajută nițel. Veniți până la fereastră.”

Rainsford îl urmă și privi marea.

— „Fiți atenți”, spuse Generalul.

Rainsford nu observă nimic în întineric, dar gazda sa apăsă un buton și, deodată, lumini străluciră pe mare.

Generalul rânji: „aceste lumini mărginesc un canal închis” spuse el; „în realitate ele cuprind stânci enorme, cu vârful ascuțit, cari pot sfărâma un vapor tot atât de ușor cum aș sparge o nucă. Al desigur, adăugă el, ca și cum ar fi răspuns unei întrebări, am electricitatea la dispoziție, ne silim să fim civilizați.”

— „Civilizații! Și trageți asupra oamenilor!”

Prin ochii negrii ai generalului a trecut un fulger de mânie, care se stinse repede. El reluă pe un ton amabil:

— „Doamne cât sunteți de inflexibili! Vă asigur că nu procedez cum vă închipuiți: ar fi barbar. Tratez oaspeții mei cu multă considerație; sunt bine hrăniți, fac exer-

ciții și starea lor fizică este excelentă. O să puteți judeca singur, mâine dimineea.”

— „Ce vreți să spuneți?”

— „Vom vizita școala de antrenament, zise generalul zâmbind, e în pivniță și am o duzină de elevi în momentul de față. Provin din barca spaniolă „San-Lucar”, care a avut nenorocul să se spargă de stâncile mele. De altfel sunt exemple proaste, învâțați mai mult cu puntea decât cu stepa.”

Ridică mâna și Ivan, care servia la masă, aduse cafea turcească foarte tare. Rainsford păstră tăcerea.

— „Vezi d-ta continuă liniștit Generalul, e un sport. Propun unuia dintre ei să intre în vânătoare; îi dau provizii, un cuțit dintre cele mai bune și trei ceasuri înainte. Îl urmez apoi, înarmat doar cu un pistol, de calibrul mic. Dacă timp de trei zile îmi scapă, a câștigat.

Rainsford nu zâmbia: „Sunt tot o fiară urmărită” zise el cu ton apăsător. „Pregătește-te generale!” „Admirabil!” spuse dânsul. „Unul dintre noi va sluji drept hrană câinilor.”

Dacă îl descopăr — Generalul surâse — pierde.”

— „Dar dacă refuză să vă slujască drept vânat?”

— „O! Desigur îi dau alegerea: dacă nu vrea să participe la vânătoare, îl dau pe mâna lui Ivan. Acesta a avut onoarea să fie cnotașul oficial al marelui țar; are părerile lui în ceea ce privește acest sport. Oamenii aleg totdeauna vânătoarea.”

— „Și dacă câștigă?”

Toată fața generalului se lumină de zîmbet: „pân' acum n'am pierdut niciodată”, zise el. Apoi adăugă repede: „Nu vreau să credeți că mă laud, dar cei mai mulți dintre ei nu înfățișează decât probleme elementare. Totuși, câteodată, mă găsesc în luptă cu un adevărat adversar și unul dintre ei aproape a câștigat, am trebuit chiar să întrebuițez câinii.”

— „Câinii?”

— „Poftim încoace să vi-i arăt.” Generalul trase pe Rainsford către o fereastră. La lumina pe care o proiecta, Rainsford putu să observe niște mopsi enormi, ai căror ochi străluciau.

— „E o haită foarte frumoasă declară Generalul. „Sunt lăsați liberi în fiecare seară la 7 și, dacă cineva ar încerca să intre în casa mea... sau să iasă, i s'ar întâmpla ceva foarte neplăcut.” Incepu să cânte încet, apoi adăugă: „vrei să vii cu mine în Bibliotecă, să-ți arăt colecția mea cea nouă de capete?”

— „Vă rog să mă scuzați astăzi seară, generale Zaroff, nu mă simt bine.”

— „Adevărat?” Zise generalul cu sollicitudine. „E natural după baie pe care ați făcut-o fără voie. Vă trebuie o noapte de somn odihnitor. Măine sunt sigur că vă veți simți bine de tot. Vom vâna nu-i așa?”

Dar Rainsford eși grabnic din odaie.

— „Îmi pare rău că nu puteți veni cu mine astăzi seară, îi strigă generalul, căci socot să am mult de

lucru, cu un negru foarte voinic și care pare cât se poate de dibaciu. Rămâneți cu bine domnule, sper că veți petrece o noapte bună.”

Patul era excelent; haina de noapte, care i-se dăduse, era din mătase moale și Rainsford frânt de oboseală, dar de dormit nu putu să doarmă. Odată a crezut că aude pași furiași în sală, în dosul ușei. S'a ridicat și a voit s'o deschidă. Dar ușa era încuiată. S'a dus la fereastră și a privit afară. Odaia lui era așezată în catul de sus a unui turn. Totul era întunecos și tăcut. La lumina lunii, difuzată de ceață putea să vadă curtea unde să găsiu mopsii.

Rainsford se înapoie să se culce, și tocmai ațipise când auzi, în fapțul zilei, detunătura unui revolver.

Generalul Zaroff n'a apărut decât la masă.

tatea unui adversar demn de mine... în sfârșit!”

Generalul ridică paharul, dar Rainsford rămase nemișcat privindu-l.

— „Desigur găsești și d-ta că e un joc interesant, zise gazda, cu entuziasm, dibăcia d-tale împotriva celei ale mele, știința d-tale și forța d-tale luptând cu ale mele! Miza nu e de lepădat, nu-i așa?”

— „Și dacă câștig...?” începu Rainsford cu o voce răgușită.

— „Mă voi declara bătut, dacă nu vă descopăr în a treia zi, înainte de miezul nopții: atunci iahtul meu vă va readuce pe pământ în apropierea unui oraș.”

Cazacul ghici ceea ce gândia Rainsford și adăugă. „Ah, puteți să aveți încredere în mine, vă voi da cuvântul de onoare și în schimb îmi veți promite să nu povestiți vizita Dvs. aci.”

— „Nu voi promite niciodată asemenea lucru...” spuse Rainsford.

— „Oh, zise Generalul, în acest caz... dar de ce să discutăm acum asemenea chestiuni: vom avea vreme să vorbim iar despre dânsese peste trei zile, bând o sticlă de vin vechi, afară doar dacă...”

Își gustă vinul, apoi reluă cu însuflețire:

— „Ivan vă va da haine de vânătoare, un cuțit și hrană. Vă sfătuiesc să îmbrăcați pantofi de păslă, căci urmele lor se văd mai greu de asemenea vă dau sfatul să înconjurați mlaștina cea mare, care se găsește în colțul de miazăzi-răsărit al insulei: i-am dat numele de „mlaștina morții”, pentru că omul se confundă ușor în ea. Un zăpăcit s'a dus într'acolo și, ceea ce e mai rău, e că Lazăr l'a urmat. Vă puteți închipui părerea mea de rău, căci Lazăr era cel mai frumos câine din haita mea.

Acum, vă rog să mă iertați, totdeauna după masă mă odihnesc puțin, mi-e teamă însă că nu veți avea vreme să faceți la fel, căci sunt sigur că veți voi să plecați îndată. Nu vă voi urma decât după apusul soarelui, vânătoarea este cu mult mai interesantă noaptea. Nu găsiți? La revedere domnule Rainsford, la revedere.”

Și Generalul, după un salut prietenos, plecă.

Ivan veni iarăș. Aducea cu dânsul o haină de vânătoare, de culoare pământie, o desagă cu hrană și o teacă de piele, în care era un cuțit lung și ascuțit. Mâna lui cea dreaptă se sprijinea pe un revolver încărcat, pus în brâu...

Rainsford străbătuse tufișurile timp de două ceasuri și își spunea mereu: „trebuie să fiu liniștit, să-mi păstrez sângele rece.”

Desigur nu fusese cu totul calmi în clipa când poarta castelului se închise în urma lui, și singurul gând pe care îl avuse, era să se îndepărteze de generalul Zaroff. Dar acum se reculegea și se opri spre a analiza situația. Își dădu seama că era cu totul zadarnic să alerge drept înaintea lui, căci ar fi ajuns curând în fața mării.

— „Îi voi da o urmă după care să umble”, își spuse dânsul.

Părăsi calea pe care se găsea și pătrunse în stepă, umblând după rotocoale încurcate ca în vânătoarea de vulpi.

Inserarea îl găsi sfârșit de oboseală, cu mâinile și fața sfâșiata de ramuri, pe o creastă stufoasă. Știa că ar fi fără folos să continue a merge în întineric, chiar dacă ar fi avut puterea s'o facă.

Avea nevoie de odihnă și de repaus și gândi: „am fost vulpe, acum ar trebui să fiu pisica din fabulă.” Un copac înalt cu trunchiul gros era acolo, se sui pe el, luând seama să nu lase nici o urmă și se întinse între două ramuri groase, ca să se odihnească nițel.

Repausul îi dădu oarecare încredere și siguranță. Cugetă că un vânător, chiar atât de dibaciu cât era generalul Zaroff, cu greu l'ar fi putut descoperi.

Veni noaptea, dar Rainsford nu putu să adoarmă, deși tăcerea în stepă era adâncă.

În zori, când cerul începea să se lumineze, strigătul unei paseri speriate atrase atenția lui Rainsford: cineva se apropia încet și cu băgare de seamă.

Rainsford se lipi de craca pe care stătea și privi prin perdeaua de frunze, mai deasă de cât o țesătură. Era Zaroff. Umbla cu ochii ațintiți la pământ, cu toată atenția. Ajuns sub copac, se puse în genunchi și cercetă pământul.

Rainsford fu cuprins de dorința de-a sări asupra lui, dar văzu că generalul ținea în mână un pistol automat.

Vânătorul scutură de câteva ori din cap ca și cum ar fi fost uimit, apoi se ridică și scoase din tabachiera sa o țigaretă neagră, al cărui fum mirositor se urcă până la Rainsford. Acesta își reținu respirația.

Ochii generalului se îndreptară spre copac.

Rainsford era gata să sară, dar privirea ascuțită se întoarse, mai înainte de a ajunge la craca pe care se găsea întins cel urmărit.

Un zîmbet înflori fața bronzată și generalul suflă mulțumit o gură de fum, în aer; dădu dosul copacului și plecă liniștit dincolo venise. Sgomotul pașilor săi se auzia tot mai puțin.

Rainsford răsufă adânc dar totuși nu era liniștit. Generalul dovedise că știe să deosebiască chiar urmele cele mai grele și dacă nu văzuse prada nu era decât o întâmplare.

Deodată lui Rainsford îi trecu prin minte un gând, care îl făcu să se cutremure: „De ce zîmbise Zaroff? De ce plecase?” Răspunsul era limpede: „Generalul se juca cu prada lui, ca pisica cu șoarecele: o cruța spre a-și prelunge sportul, pe care îl iubia mai mult.”

Rainsford încercă atunci sentimentul adevărat de teamă.

„Nu vreau să-mi pierd sângele rece, nu vreau!”

Alunecă până la pământ și începu iar să străbată pădurea. După 300 de metri se opri lângă un copac înalt, căzut, susținut, în echilibrul nestabil, de arborii mai mici din jurul lui.

Aruncând desaga cu hrană, Rainsford scoase cuțitul din teacă sa și începu să lucreze, să lucreze din toate puterile.

Când sfârși se ascunse la o mică depărtare, îndărătul unui pom răsturnat.

Nu avu mult de așteptat. Generalul se înapoia și auzind că urma cu siguranța unui copoi. Nimic nu scăpa ochilor lui cercetători, nici fir de iarbă călcat, nici mărnică ruptă, nici cel mai mic semn ori cât de ușor în mușchii pădurei, și era atât de adânc în căutarea vânatului, încât atinse trunchiul copacului mai înainte de a-l fi văzut. Picioarul său se izbi de ramura care forma un fel de trăgaci și în aceeași clipă, simțind pericolul, se aruncă cu vioiciune înapoi; dar nu fu destul de repede: copacul cel uscat, așezat cum trebuia, se cutremură și căzând, lovi pe General la umăr. De n'ar fi fost dibăcia lui, Zaroff rămânea turtit de căderea copacului. Se cutremură, dar nu căzu și nu dădu drumul revolverului din mână. Rămase în picioare, frecându-și umărul rănit și Rainsford auzi înspăimântat pe general izbucnind în râs:

„Rainsford, strigă Zaroff, dacă, cum socot, ești destul de aproape ca să mă auzi, dă-mi voie să te felicitez. Sunt puțini oamenii cari știu să construiescă o cursă malaieză. Din fericire pentru mine, am vânat în Malaca. Devii foarte interesant. Voiu pansa rana care este ușoară, și mă voiu înapoia. Mă voiu înapoia!”

După ce plecă, Rainsford începu să gonească iar, căci fuga sa devenise cu adevărat o goană desperată care dură ceasuri.

Din nou veni inserarea, din nou negurile cuprinseră insula și el alerga mereu.

Curând pământul deveni mai moale, vegetația mai deasă. Insecte îl mușcau producându-i durere.

Deodată, cum faninta, simți piciorul său înfundându-se. Încercă

să și-l scoată, dar noroiul îl ținea lipit și nu se putu libera decât printr-o sfortare violentă.

Înțelese că se găsește la, mlaștină morței."

Ii veni o idee: se îndepărtă vre-o zece pași, și se apucă să sepe pământul în locul unde sta.

Rainsford făcuse în Franța, în timpul războiului tranșee, dar în comparație cu lucrul pe care îl făcea acum, săpatul tranșeeilor de atunci, nu fusese decât o jucărie plăcută.

Groapa se făcea tot mai adâncă, când putu să se ascundă în ea până la umeri, eși, tăie trunchii câtorva arbori tineri, ale căror vârfuri le ascuți, și le infipse în fundul gropii, cu vârfurile în sus. Apoi împleti ramuri și buruieni și acoperi deschiderea.

Ud de sudoare și peste măsură de obosit se ascunse îndărătul unei movili. Peste puțin auzi un sgomot năbușit de pași, și vântul nopții îi aduse mirosul țigaretelor fumate de general.

I se părea lui Rainsford că Zaroff înaintea mai repede decât de obicei.

Din locul unde stătea, Rainsford nu putea vedea nici puțul făcut, nici pe General și minutul care urmă i-se păru un ceas.

Deodată îi veni să tipe de bucurie căci auzise pocnind ramurile care acopereau groapa și un urlat de durere ajunsese până la el.

Sări Pe dată însă se retrase, căci la vre-o doi metri de groapă stătea un om cu o lampă electrică în mână.

— „Bravo Rainsford!” strigă generalul. „Capcana d-tale de tigri a înghițit unul dintre cei mai buni câini ai mei. Voiu vedea ce o să poți face împotriva haitei întregi. Mă înapoiez ca să mă odihnesc și-ți mulțumesc că mi-a procurat o seară atât de desfătătoare.”

În zori Rainsford, culcat aproape de mlaștină, fu trezit de un sgomot, care născu într'insul o teamă nouă; era un sgomot îndepărtat, slab încă, dar pe care îl cunoștea: Chemarea unei haite.

Rainsford nu putea să recurgă decât la două soluțiuni: sau să aștepte, ceea ce era tot una cu o sinucidere, sau să fugă, ceea ce nu făcea decât să întârzie inevitabil.

Cugetă o clipă, și apoi îi veni un gând.

Se îndepărtă de mlaștină.

Lătrăturile se apropiu tot mai mult.

Rainsford se urcă pe un copac și putu să vadă chipul subțire al generalului Zaroff și, chiar în fața lui, pe uriașul Ivan, care părea dus

înainte de o forță necunoscută: îl trăgeau după ei câinii nerăbdători. De sigur dintr'o clipă în alta urmăritul va fi ajuns.

Mintea lui Rainsford făcea sforțări supra-emeneste și-și aminti deodată o viclenie, pe care o învățase în Uganda.

Alunecă jos din copac și cu un fir de liană sălbatică agăță cuțitul de vânătoare cu vârful înfipit în pământ de un mesteacăn tinăr, pe care îl îndoi. Incepu apoi să fugă din toate puterile.

Câinii lătrară și mai tare apoi tăcură.

Rainsford se cutremură de frigurarea așteptării: de sigur găsiseră cuțitul.

Se urcă pe un pom și privi: Urmăritorii lui se opriseră, generalul Zaroff era tot în picioare, dar, Ivan nu mai era acolo. Cuțitul, smuls prin ridicarea copacului, nu fusese zădarnic.

De abia atinse Rainsford pământul, și haita reluă urmărirea.

Un luminis se deschidea între arbori și Rainsford se îndreptă către el. Haita se apropia mereu.

Rainsford se găsi deodată în fața mării. Dela opt metri deasupra apei, se avântă cu hotărâre...

Când Zaroff și câinii lui ajunseră în acest loc, generalul se opri și o clipă privi apele albastre cenușii. Dete apoi di numeri, bău o sorbitură de coniac, dintr'un bidon de argint, aprinse o țigaretă și îngână o frântură de cântec.

Generalul Zaroff cină foarte bine în seara aceea, dar era mâhnit de două lucruri: întâi că-i va fi foarte greu să înlocuiască pe Ivan; în al doilea rând că își scăpase prada.

Citi câteva pagini din Mare-Auréliu, cu gând să se liniștască, și la orele zece trecu în odaia lui.

Când învarti comutatorul, spre a aprinde lumina electrică, un bărbat, ascuns îndărătul perdelelor dela pat, apăru.

— „Rainsford!” Exclamă Generalul, cum ai venit aici?”

— „Înotând.”

Generalul surâse: „Vă felicit. Ați câștigat partida.”

Dar Rainsford nu zămbia. „Sunt tot o fiară urmărită”, zise el cu ton apăsător. „Pregătește-te generale!”

Generalul se plecă adânc.

„Înțeleg” spuse dânsul: „Admirabil! Unul dintre noi va sluji drept hrană câinilor, iar celalt, va dormi în patul acesta minunat: apăra-te Rainsford!”

Rainsford socotia câteva minute după aceea că nici odată în viața lui nu s'a culcat într'un pat mai bun.

Richard Connell.

Buletin Săptămânal

Odată cu Floriile parlamentul și-a închis porțile. Deputații și senatorii au plecat pe la casele lor, să petreacă Paștele în liniște, după munca depusă.

Au lucrat mult, deși tot mai des și mai cu temeii s'a ridicat învinuirea că legile din urmă s'au votat de mântuială: au fost atât de multe încât oamenii au trebuit să se grăbiască. Dar când legile trec prin parlament fără să fie discutate cu chibzuială și pe'ndelete, mai că-ți vine să te întrebi la ce e bun parlamentul? La ce bun atâta bănet cât îl cheltuiește țara cu întreținerea deputaților și senatorilor? Prea multă grabă strică și decât mult și prost, mai bine puțin dar bun.

Pentru că altminteri mai bine se închidea parlamentul mai de vreme, sau nu ținea trei ședințe pe zi și economia de diurne se dădea invalizilor, orfanilor și văduvelor de războin, cari acum în ajunul paștelor aleargă pe la București, dela un minister la altul să ceară ajutorul care li-se cuvine de sărbători. — Nu se poate ca d-l general Averescu, fiindcă mai bine decât oricare știe preții sacrificiile făcute de cei cari și-au vărsat sângele pentru apărarea țării, să nu-și plece privirea asupra lor, și să nu țină seamă de necazurile invalizilor, orfanilor și văduvelor de războin, lipsiți de mijloace.

Parlamentul se va deschide iar—pe câteva zile—in sesiune extraordinară, pe la începutul lunii Mai. Se vor ținea câteva ședințe festive, sărbătorești în vederea împlinirii a cincizeci de ani dela proclamarea independenței țării noastre (10 Mai 1877) și pentru însănătoșirea regelui. După aceasta camera și senatul se vor închide iară, până la toamnă.

De obicei cu închiderea corporilor legiuitoare, și viața politică intră în repaus. De data aceasta au avut loc însă câteva manifestări politice, care merită atenție.

D-l Grigore Filipescu, în fruntea grupului așa numiților „foști conservatori”, a părăsit partidul național-țărănesc. În care se află înscris, și a trecut la averescani. Acest act politic s'a făcut printr'o manifestație publică: o adunare în sala Dacia din București.

Pe de altă parte d-l Argetoianu, fostul ministru, care a umblat și dânsul prin câteva partide și acum în urmă rămăsese independent, s'a înscris săptămâna trecută la liberali.

Prin aceste înscrieri în alte partide, național țărăniștii rămân iar izolați, sprijiniți pe forțele lor proprii. Înfăptuirea a două partide de guvernământ pare că este lucru ce nu se poate întâmpla.

Mare jale s'a năpustit, săptămâna ce-a trecut, asupra orașului Buhuși, din județul Neamț

vura noastră. Sft. Ioan continuă a ne spune că Isus acceptă băutura oferită.”

Profesorul Newell remarcă faptul ciudat că aceeaș esență de mandragora care se da obișnuit condamnaților și care fu dată și Mântuitorului, deriva din aceleași droguri din care derivă „scopolamin”-ul de azi. Este baza formulei cari produce somnul maternității.

Astfel, dacă Profesorul Newell are dreptate, a fost rezolvit misterul a celei fatale zi de Calvar, a cărei explicație a fost căutată timp de două mii de ani aproape.

(Moldova). Printr'o întâmplare o casă a luat foc și dela dansa s'au aprins toate cele din jur. Peste 100 de locuințe au ars, căci casele sunt mici, vechi și băgate una într'alta în aceste orașele ale Moldovei. 130 de familii au rămas fără adăpost.

O altă nenorocire s'a întâmplat la Galați. Stoicu Bulgărași și soția sa se îndeletniceau acum în preajma serbătorilor cu fabricarea pocnitorilor. În timpul Paștelor flăcării obișnuiesc să sperie fetele aruncând pe jos pocnitori, cari produc sgomot mare, fiind făcute dintr'un soi de praf de pușcă. În zilele trecute pe când nevasta lui Bulgăraș voia să ducă un sac de praf în casă, a scăpat sacul și s'a făcut o explozie groaznică. S'a dărâmat clădirea unde se găsea praful de pușcă. Anica Bulgăraș a fost omorită iar dărâmăturile au ucis pe Alexandrina Badin Popa, pe Ion Mihai, un vecin al lui Bulgăraș, și doi copii care se aflau în casă. Au fost răniți alți doi copii și un bărbat.

Vom avea iarăș bani de aur. D-l M. Burileanu înapoiat dela Londra a spus c'a comandat în străinătate să se fabrice un milion de monede de aur, cu chipul Regelui Ferdinand. Aurul pe care nu l-am mai văzut de dinainte de război va umbla... să aibe din ce-și face fetele și femeile salbă!

În străinătate, între Jugoslavia și Italia raporturile sunt tot mai rele... Gazetele din cele două state au articole din ce în ce mai dârze. Neînțelegerea dintre aceste țări nu va putea fi stinsă decât prin intervenirea puterilor din afară ca împăciuitoare.

Dealtminteri guvernul jugoslav, spre a lăsa și pe alți bărbați de stat să-și manifeste părerea în această neînțelegere, a dimisionat și s'a alcătuit un nou guvern, sub președinția d-lui Velja Voikicevici.

Italia prin ziarele ei, acuză Franța că se amestecă în politica statelor din Balcani și că e vinovată de neînțelegem cu Jugoslavia.

În China revoluția își urmează calea. De unde însă cantonezii (revoluționarii) erau la început ajutați de Ruși, în nădejdea că în China se va întinde comunismul, se pare că chinezii, oameni înțelepți vor lua din politica altora numai ceace le convine: în cele din urmă când lucrurile s'or liniști în fostul „Imperiu Ceresc” China va rămânea un stat independent, poate o republică federativă, care nu va îngădui amestecul străinilor în politica sa internă. Desigur că la aceasta are dreptul o națiune de mai bine de 300 milioane de oameni.

În orașelul Lille din Franța s'a ținut zilele trecute târg mare. Și oameni de seamă ai Franței au voit să consacre o zi pentru o manifestare de simpatie față de țara noastră. Au ținut vorbiri de laudă pentru România bărbați de frunte în fața mulțimei care a venit să-i asculte și toate ziarele s'au ocupat de noi cu prietenie și dragoste.

LA RESTAURANT

— „Băiete, — uite o muscă în supă pe care mi-ai dat-o!”

— „Și eu care credeam că le-am scos pe toate!”

RUBRICA HAZLIE

GONIȚA: — „Ce Dumnezeu durează atâta pregătirea prânzului?”

SERVITOAREA: — „Ei coniață! Nu pot să fiu aeroplan.”

AVOCATUL: „Ți-ai ucis numai unchiul?”

— CLIENTUL: Da!

— AVOCATUL: „Păcat dacă omorai toată familia aș fi putut invoca un acces de nebunie ca circumstanță atenuantă.”

— „Mizerabile, E adevărat că te-ai sărutat cu nevastă-mea?”

— „Nu pot să declar fiindcă i-am dat cuvântul de onoare că voi păstra discreția!”

— „Hei prietene, ce faci acolo?!”

— „Vrei să știi? N'ai decât să citești în gazete mâine, la „rubrica furturilor!”

În America, îngrijire model:

O doamnă creolă, doicei, negressă care scaldă copilul:

— Ai trebui să iei termometrul, spre a vedea temperatura apei!

— Ce să facă?

— Spre a ști dacă apa e prea caldă sau prea rece.

— Nu trebuie asta! Dacă copil face roșu, apa prea caldă, dacă copil vână, apa prea rece!

Pentru ce s'a dat lui Christos pe cruce buretele cu oțet

(Urmare de pe pag. 4)

tuitorului, fu foarte nedumerit asupra administrării „oțetului.” Tissot făcuse cele mai detaliate și amănunțite studii în țara sfântă, înainte de a-și picta tablourile. În timp ce toți ceilalți cari zugrăviseră acest incident dramatic au arătat că buretele fusese oferit buzelor lui Christos, Tissot ajunsese la concluzia că în realitate buretele fusese ținut în mână celui care-l oferea, iar cealaltă parte a arcului fu pusă în gura lui Christos, așa că dânsul putu suge lichidul conținut în burete. După cum se va vedea cupă ilustrația de pe această pagină, Tissot zugrăvi astfel epozidul acesta. Părerea sa era că ceace fusese tradus ca „oțet” nu era în realitate decât o băutură acidă, compusă dintr'un vin slab și pe care Romanii o numeau „posca”. Iată cum explică Tissot teoria sa asupra felului cum fusesse ținut buretele:

„Era obiceiul ca soldații să ia acea băutură numită „posca” spre a-și astămpăra setea când erau de gardă pentru o vreme mai îndelungată. Fără îndoiață, buretele fusese adus de călăi spre a-și șterge sângele cu care erau stropiți după execuție. Călăul puse buretele pe o ramură de isop; Sft. Ioan care fuse

martor ocular al celor întâmplate ne spune ce fel de ramură a fost.

„Ramura isopului nu este groasă, chiar cea mai groasă ce se poate găsi nu poate duce greutatea unui burete cu lichid. Pe de altă parte aceasta ramură formează un tub perfect, potrivit din toate punctele de vedere pentru a suge lichidul. Deaceia, în gravura noastră am înfățișat buretele ca nefiind plasat la vârful și la marginea de jos a ramurei de isop, în așa fel încât lichidul să se poată urca printr'o simplă presiune a buretelui, în timp ce Isus suga oțetul prin deschizătura superioară.

„Oferirea buretelui însăși, indiferent cât de mic și de rotund ar fi fost, nu putea realiza altceva decât a uda fața suferindului: cu pretenția de a-i alina durerile, faptul acesta n'ar fi reușit decât să le mărească, căci trupul Său era pretutindeni acoperit cu răni. Fața, nasul și buzele trebuie să fi fost zgăriate de mulele sale căzături. Desigur că era un om milos acela care alergă să dea Stăpânului Divin de băut, când acesta strigă: „Mi-e sete!” Și deaceia credem că Christos procedă așa cum arătam în gra-

Viața în lumea animalelor

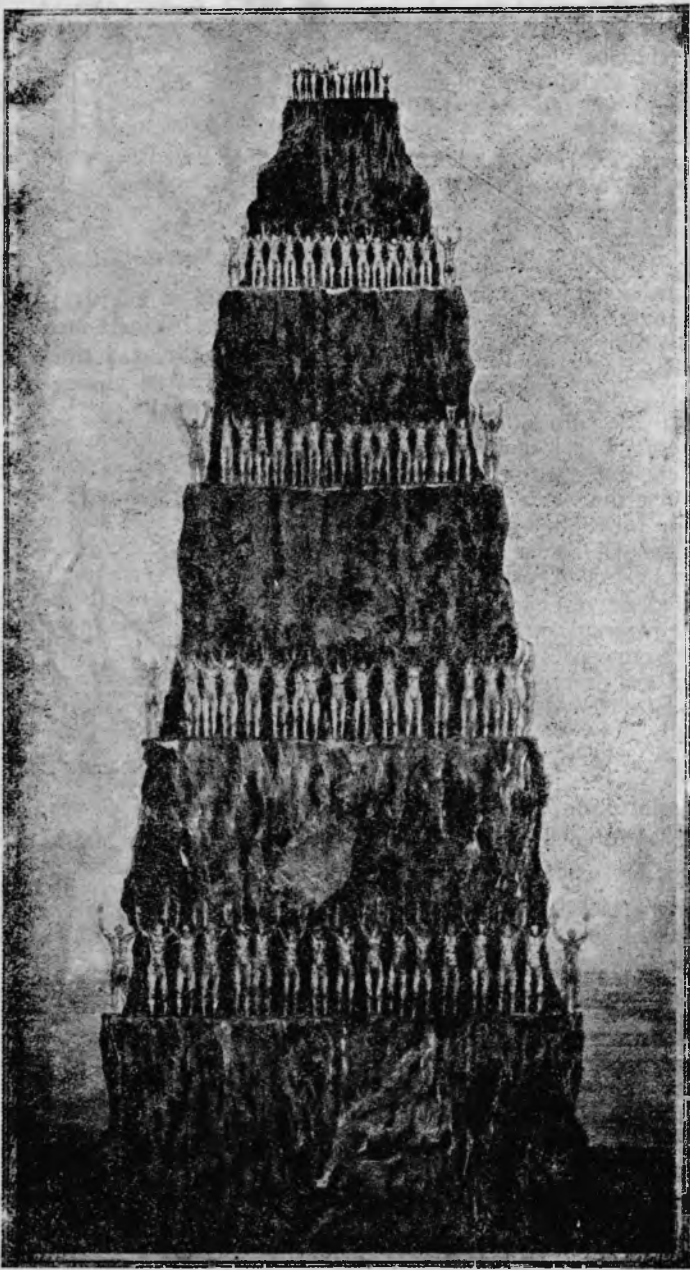
RĂZBOIUL DINTRE MAIMUȚE: ... pentru femeie.

În grădina zoologică din Parcul Regent din Londra se duce un război ciudat, un război mai pasionat poate decât războiul Anglo-Chinez pentru drepturile exteritoriale. Războiul a început bineînțeles numai cu câteva ore în urma revoluției ce a avut loc în Eden când Adam a fost scos afară și împărăția sa disolvată. Atâta vreme însă cât maimuțele au fost lăsate în Africa și în Congo s'ar părea că ostilitățile au fost mai dulci.

Așezate însă în grădinile zoologice, războiul s'a redeschis și înăsprit mult. În unele grădini sunt mai multe femei și în altele mai mulți bărbați și lupta se dă când deoparte, când de alta.

În ilustrația de mai sus maimuța „cască-gură” este cel cu pricina. Mai multe maimuțe au dat năvală să-l zugrume și să-i răpească femeiușca, care stă credincioasă lângă dânsul. Stând la intrarea cavernei, bărbatul căscând în felul de mai sus, ar părea că este foarte obosit și-i somn, când de fapt este treaz și vrea să tragă în cursă pe rivali. Vai de capul aceluia care îndrăznesc să se apropie ca să-i răpească doamna.

Războiul nu s'a putut calma de cât prin introducerea în grădina a mai multor femei, și astăzi pacea domnește în toate cavernele, afară doar de câte o razie neașteptată a câte unui indiscret la femeia celuilalt.

„Cine să luptă și aspirează, Mântuirea-i este sigură”—Goethe.
Un munte al omenirii suferinde care se străduiește în sus spre Lumină.

Cinci echipe de fotbal din străinătate să măsoară cu jucătorii noștri!

Un succes al sportului românesc

Duminică și Luni în mai multe orașe din țară, echipele românești de fotbal au avut prilejul să se măsoare cu jucătorii invitați din străinătate. Echipa Oxford City din Anglia a jucat la Petroșani cu echipa Camp cu rezultatul 2:2 (0:0) și cu o zi înainte la București cu echipa Juventus cu rezultatul 0:0. Echipa jugoslavă Sand recunoscută ca una dintre cele mai puternice a jucat la Arad cu Gloria C. F. R. Rezultatul a fost favorabil arădanilor. Gloria C. F. R.—Sand (Suboțita) 1:0 (0:0).

La Timișoara echipa Chinezul a învins renumita echipă budapestană Bástya cu 4:3 după ce în prima repriză rezultatul fusese 0:1. Lupta a fost inversunată.

Doar la Oradea echipa Nemzeti (Budapesta) a reușit victoria asupra echipei combinate Nac—Stăruința. Rezultatul 4:1 (0:1).

***

Am lăsat intenționat Clujul la urmă, căci fotografiile noastre reprezintă echipele care au luptat în acest oraș.

Echipa Budapestană Budai 33-as e formată din jucători profesioniști.

Cu atât mai mare a fost meritul echipelor românești, Universitatea și Victoria, combinate sub numele de „România”, cari au reușit să egaleze: România—Budai 33-as 2:2 (2:1).

Echipa budapestană a fost astfel alcătuită.

Halmos

Bornstein, Tatschka.

Kitray, Csiszinszky, Eichbaum, Schmidt, Kramer, Kaitenecker, Bornstein, Tatschka.

Echipa românească era formată din:

Lazar

Dobra, Chișor,

Ghilezan, Hategamu, Giurgiu II, Cipcigan, Bonciocat, Solymosi, Huniadi, Istvánfy.

Primul goal din repriza I-a a jocurilor a fost dat de Istvánfy (România) în minutul al 14-lea, dintr'o minge primită dela Huniadi și aruncată dela 18 metri.

Egalarea s'a produs curând.

În minutul al 31-lea Bornstein din echipa unguească a sporit la două goalurile împotriva porții românești.

În a doua repriză, în minutul al 29-lea echipa românească reușește să egaleze rezultatul. Arbitru a fost d. Grigore Săliceanu.

***

Trebue să menționăm că a doua zi după acest matș aceeași echipă budapestană a fost învinsă de echipa Clujană Haggibbor în mod cu totul neașteptat: Haggibbor—Budai 33-as 2:0 (0:1).

Goalurile au fost marcate de Glanzmann, în al 4-lea și al 25-lea minut al reprizei a II-a. Arbitru a fost d. Ciurek.

Abonamentul la

„REALITATEA”

Pe un an 250 lei
Șase luni 130 „
Trei luni 70 „

CLUJ, Strada Regina Maria 36

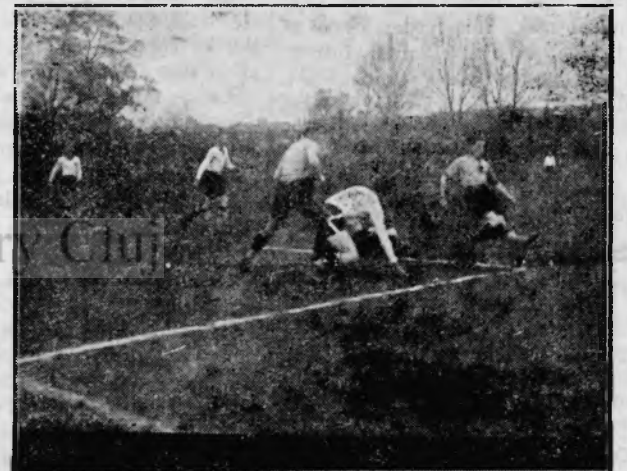
Telefon: 4-46.

VIATA SPORTIVĂ ÎN ȚARĂ

Echipele românești de fotbal în fața adversarilor streini

Mai sus „întâlnirea pe teren” a celor două echipe.
Mai jos echipa dela Budapesta.

ECHIPELE UNIVERSITĂȚII CLUJ ȘI BUDAPESTA FOTOGRAFATE ÎMPREUNĂ

(Foto „REALITATEA”).

„Echipa Budai 33-as a petrecut toată noaptea de Duminică, la Cluj”. (Ziarele).

De ce a învins Haggibbor echipa Budapestană cu 2:0.